

ΔΙΟΛΟΓΟΙ
ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ, ΣΥΜΕΩΝ, ΑΓΙΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΜΕΛΕΤΙΟΥ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΑΙ ΙΑΜΑΤΙΚΟΥ

Τοῦ ἐν τῷ ὄρει τῆς Μουσπόλεως (γυν Κούντουρα τῆς
Ἀττικῆς) ἀσκήσαντος τῷ 1060

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ 1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ

Ἐφημέριος τοῦ ἐνταῦθα Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ὁσίου Μελετίου

Προσετέθη ἐν τέλει καὶ ὁ βίος τοῦ Ὁσίου ἀναγινωσκόμενος
ἀντὶ τοῦ Κοινωνικοῦ

«Τοῖς Ἁγίοις τοῖς
ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐ-
θαυμάστωσεν ὁ Κύ-
ριος».

Πρὸς χοῦσιν καὶ ὠφέλειαν τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1913

Ο ΟΣΙΟΣ ΜΕΛΕΤΙΟΣ

«Τὸν ἐρχόμενον πρὸς με οὐ μὴ ἐκβάλλω ἔξω».

Εὐαγγέλιον ΜΑΤΘΑΙΟΣ

ΑΦΙΕΡΟΥΜΕΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ ΜΕΛΕΤΙΟΝ

Ὁ ἐφημέριος αὐτοῦ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ
Ἱερεὺς

ΑΒΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

ΕΝ ΤΩ ΜΕΤΑΛΛῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Ἐσπέρας μετὰ τὸν προοιμιακὸν στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱσιῶμεν στίχους 10 καὶ ψάλλομεν τῆς Ἰδιόκτου 3, τοῦ Ὁσίου Συμεῶν 3 καὶ τοῦ Ὁσίου Μελετίου 4.

Τῆς Ἰνδίκτου, ἡχος α΄. Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Τῆς αὐτολέκτου καὶ θείας, διδασκαλίας Χριστοῦ, τὴν προσευχὴν μαθόντες, καθ' ἐκάστην ἡμέραν, βοήσωμεν τῷ Κτίστῃ Πατέρι ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς κατοικῶν, τὸν ἐπιρυσίον ἄρτον δίδου ἡμῖν, παρορῶν ἡμῶν τὰ πταίσματα.

Ὡς τῶν Ἑβραίων τὰ κῶλα, ἐν τῇ ἐρήμῳ ποτέ, ἀπειθήσαντων ὄντως, σοὶ τῷ πάντων Δεσπότῃ, ἀξίως κατεστρώθη, οὕτω καὶ νῦν, τὰ ὅσα διασκόρπισον, τῶν δυσεβῶν καὶ ἀπίστων Ἀγαρηνῶν, ψαλμικῶς παρὰ τὸν Ἄδην Χριστέ.

Ὁ ἐν Σιναίῳ, τῷ ὄρει, τὰς πλάκας γράψας ποτέ, αὐτὸς καὶ νῦν ἐν πόλει, Ναζαρέτ κατὰ σάρκα, βιβλίον κατεδέξω προφητικόν, ἀναγνῶναι Χριστέ ὁ Θεός· καὶ τοῦτο πτήξας ἐδίδασκες τοὺς λαούς, πεπληρῶσθαι τὴν γραφὴν ἐπὶ σοί.

Τοῦ Ὁσίου Συμεῶν, ἡχος πλ, α΄ Ὁσιε Πάτερ.

Ὁσιε Πάτερ, καλὴν ἐφεῦρες κλίμακα, δι' ἧς ἀνῆλθες ἐν τῷ ὕψει, ἣν εὔρεν Ἡλίας ἄρμα πυρός· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν τὴν ἄνοδον ἄλλοις οὐκ ἔλιπε, σὺ καὶ μετὰ θάνατον, ἔχεις τὸν στύλον σου, Οὐράνιε ἄνθρωπε, ἐπίγηε Ἀγγελε, φωστήρ ἀκοίμητε, τῆς οἰκουμένης Συμεῶν Ὁσιε, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁσιε Πάτερ, εἰ ἦν τὸν στύλον φθέγξασθαι, οὐκ ἂν ἐαπύσατο βοῶν σου, τοὺς πόρους, τοὺς μόχθους. τοὺς ὁδυμούς· ἀλλ' ἐκεῖνος ἐβαστάζετο, εἶπερ ἐβάσταζεν, ὡς δένδρον παινόμενος ἐκ τῶν δακρύων σου· ἐξέστησαν Ἀγγελοι, ἐθαύμα-

σαν ἄνθρωποι, δαίμονες ἐπτήξαν τὴν ὑπομονήν σου. Συμεῶν Ὅσιε, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

○ **Ο**σιε Πάτερ, δυνάμει θεοῦ Πνεύματος, τὸν σὸν μιμούμενος Δεσπότην, ἐν στύλῳ ἀνῆλθες, ὡς ἐν Σταυρῷ· ἀλλ' ἐκεῖνος τὸ χειρόγραφον πάντων ἐξήλειψε, σὺ δὲ τὴν ἐπανάστασιν τῶν παθῶν ἔλυσας· ἐκεῖνος ὡς πρόβατον, καὶ σὺ ὥσπερ σφάγιον· ἐκεῖνος ἐν τῷ Σταυρῷ· καὶ σὺ ἐν στύλῳ. Συμεῶν Ὅσιε, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῦ Ὁσίου Μελετίου, ἡχος α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων

Τῆς Παναγίας Τριάδος τὸ ἐνδιαίτημα, τῶν μοναχῶν τὸ κλέος, τὴν πηγὴν τῶν θαυμάτων, Μελέτιον τὸν μέγαν, ὑμνήσωμεν νῦν, ἱεροῖς μελωδήμασι, καὶ τῷ Δεσπότῃ βοήσωμεν ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Νοῦν πρὸς Χριστὸν Πάτερ ἔχων, ἐβλεπες ἄνω αἰεὶ, εἰ καὶ ἐν γῇ παρέστης, ἀλλὰ οὐδὲν ἐν πλοίῳ, νοί καθαροτάτῳ, καὶ ἀκλινῶς τὸν Θεὸν ἐσοπτρίζεσθαι, ὁ νοῦν τρανότατα βλέπων ὑπὲρ ἡμῶν καθικέτευε Μελέτιε.

Ἔτερά. Πανεύφημοι Μάρτυρες

○ Θεὸς Μελέτιος πηγὴν ἀρετῶν λαμπρότησι, τῶν μοναχῶν τὰ συστήματα, εὐφραίνει ἅπαντας τῷ οἰκείῳ βίῳ, καὶ θαυμάτων χάριτας, πλουτίζει τοὺς πιστῶς βίον ἄσπιλον καὶ πρεσβεύει πρὸς τὸν Κύριον, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Πάτερ Μελέτιε φωστήρ, καθωράβης ἥλιος, φωταγωγὼν τὴν ὑφήλιον, θαυμάτων λάμψεσι, καὶ ἐνθέων ἔργων, καὶ διδασκαλίαις σου, καρδίας τῶν πιστῶν κατελάμπρυνας, δι' ὃ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα τοῦ Ὁσίου Μελετίου, ἡχ. πλ. β'

Εἰς ἐγκομιζομένου δικαίου εὐφρανθήσονται λαοί, φησὶ τὸν θεὸν λόγον· συνελθόντες οὖν φιλέοργοι, χαρμονικῶς καὶ ἡμεῖς ὕμνοις ἐγκομίσωμεν, Μελετίου τὰς πράξεις καὶ θεωρίας καλῶς μελετήσαντες τὰς τοῦ Χριστοῦ θείας ἐντολάς· πρῶτος τύπος, καὶ ταπεινότητος ὁ βίος αὐτοῦ ἀνεδείχθη, τοῖς μιμουμένοις τὰ ἄλλα τῶν κατορθωμάτων αὐτοῦ· οὗτος

γὰρ πηγὴν ὡς θυρεὸν κτησάμενος, ἐλπίδι καὶ ἀγάπῃ τοῦ πνεύματος ἐν σώματι προσωμίλησε, πρεσβεῦει οὖν αὐτοῖς ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς τιμώντων τὴν θεῖαν αὐτοῦ κοίμησιν δωρηθῆναι ἱλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν τῆς Ἰνδίκτου, ὁ αὐτός.

○ Πνεύματι Ἀγίῳ συνημμένος, ἀναρχῇ Λόγε καὶ Θεέ, ὁ πάντων ὁρατῶν καὶ ἀοράτων συμπαντουργὸς καὶ συνδημιουργός, τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ εὐλόγησον, φυλάττων ἐν εἰρήνῃ τῶν Ὁρθοδόξων τὰ πλήθη, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἀγίων σου.

Εἰσόδος. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀνορνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα. Σοφία Πρόσχωμεν.

Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὐ ἔνεκεν ἔχρισέ με· εὐαγγελισασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με ἵασασθαι τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν κηρύξας αἰχμαλώτοις ἀφελί, καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, καλέσαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν, καὶ ἡμέραν ἀνταποδώσεως τῷ Θεῷ ἡμῶν· παρακαλέσας πάντας τοὺς πενθοῦντας δοθῆναι ταῖς πενθοῦσι Σιών δόξαν ἀντὶ σποδοῦ, ἄλλειμα εὐφροσύνης τοῖς πενθοῦσι καταστολὴν δόξης ἀντὶ πνεύματος ἀκηδίας καὶ κληθήσονται γενεὰ δικαιοσύνης, φύτευμα Κυρίου εἰς δόξαν. Καὶ οἰκοδομήσουσιν ἐρήμους αἰωνίους, ἐξηρημωμένους τὸ πρότερον· ἐξαναστήσονται καὶ ἀνακαινιοῦσι πόλεις ἐρήμους, ἐξηρημωμένους ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, καὶ ἤξουσιν ἄλλογενεῖς ποιμαίνοντες τὰ πρόβατά σου, καὶ ἄλλόφιλοι ἀροτῆρες, καὶ ἀμπελουργοὶ ὑμῶν. Ὑμεῖς δὲ Ἱερεῖς Κυρίου κληθήσεσθαι λειτουργοὶ Θεοῦ ἡμῶν. Ρηθήσεται ἡμῖν. Ἰσχυὸν ἐθνῶν κατέδεσθαι καὶ ἐν τῷ πλούτῳ αὐτῶν θαυμάσθήσεσθε· ἀντὶ τῆς αἰσχύνῃς ὑμῶν τῆς διπλῆς, καὶ ἀντὶ τῆς ἐντροπῆς, ἀγαλλιάσεται ἡ μερὶς αὐτῶν. Διὰ τοῦτο τὴν γῆν αὐτῶν ἐκ δευτέρου κληρονομήσουσι, καὶ εὐφροσύνη αἰώνιος ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν. Ἐγὼ γὰρ εἰμὶ Κύριος, ἀγαπῶν δικαιοσύνην, καὶ μισῶν ἀρπάγματα ἐξ ἀδικίας· καὶ δώσω τὸν μόχθον

αὐτῶν δικαίοις, καὶ διαθήκην αἰώνιον διαθήσομαι αὐτοῖς. Καὶ γνωσθήσεται ἐν τοῖς ἔθνεσι τὸ σπέρμα αὐτῶν, καὶ τὰ ἔγγονα αὐτῶν ἐν μέσῳ τῶν λαῶν· καὶ ὁ ὄρων αὐτούς, ἐπιγνώσεται αὐτούς, ὅτι οὗτοι εἰσὶ σπέρμα εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας, ὑπὸ Θεοῦ καὶ εὐφροσύνην εὐφρανθήσονται ἐπὶ Κύριον.

Λευϊτικοῦ τὸ ἀνάγνωσμα. Σοφία πρόσχωμεν

Ελάλησε Κύριος τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, λέγων· ἂν τοῖς προστάγμασί μου πορεύσῃτε, καὶ τὰς ἐντολάς μου φυλάσῃτε, καὶ ποιῆτε αὐτάς, δώσω τὸν ὑετὸν ἐν καιρῷ αὐτοῦ καὶ ἡ γῆ δώσει τὰ γεννήματα αὐτῆς, καὶ τὰ ξύλα τῶν πεδίων ἀποδώσει τὸν καρπὸν αὐτῶν· καὶ καταλήψεται ἡμῖν ὁ ἄλοητός τὸν τρυγητόν, καὶ ὁ τρυγητὸς καταλήψεται τὸν σπόρον. Καὶ φάγεσθε τὸν ἄρτον ἡμῶν εἰς πλησμονήν, καὶ κατοικήσετε μετὰ ἀσφαλείας ἐπὶ τῆς γῆς ὑμῶν, καὶ οὐκ ἔσται ὑμᾶς ὁ ἐκφοβῶν· καὶ ἀπολώθῃ ἡ θηρία ἐκ τῆς γῆς ὑμῶν, καὶ πόλεμος οὐ διελεύσεται διὰ τῆς γῆς ὑμῶν· καὶ πεσοῦνται οἱ ἐχθροὶ ὑμῶν ἐνώπιον ὑμῶν καὶ διώξονται ἐξ ὑμῶν πέντε ἑκατόν, καὶ ἑκατὸν ὑμῶν διώξονται μυριάδας. Καὶ ἐπιβλήσω ἐφ' ὑμᾶς καὶ εὐλογήσω ὑμᾶς καὶ αὐξάνω ὑμᾶς, καὶ πληθυνῶ ὑμᾶς, καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου μεθ' ὑμῶν. Καὶ φάγεσθε παλαιά, καὶ παλαιὰ παλαιῶν, καὶ παλαιὰ ἐκπροσώπου νέων ἐξοίσεται. Καὶ οὐ βδελύξεται ἡ ψυχὴ μου ὑμᾶς, καὶ ἐμπεριπατήσω ἐν ὑμῖν, καὶ ἔσομαι ὑμῶν Θεός, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθαί μοι λαός. Ἐὰν δὲ μὴ εἰσακούσῃτέ μοι, μὴδὲ ποιήσατε τὰ προστάγματά μου ταῦτα, ἀλλὰ ἀπειθήσῃτε αὐτοῖς καὶ τοῖς κρίμασί μου προσωθήσῃ ἡ ψυχὴ ὑμῶν, ὥστε ὑμᾶς μὴ ποιεῖν πάσας τὰς ἐντολάς μου, καὶ ἐγὼ ποιήσω οὕτως ὑμῖν. Ἐπιστήσω ἐφ' ὑμᾶς τὴν ἀπορίαν, καὶ σπερεῖτε διακενῆς τὰ σπέρματα ὑμῶν, καὶ ἔδονται τοὺς πόνους ὑμῶν, οἱ ὑπεναντίοι ὑμῶν. Καὶ ἐπιστήσω τὸ πρόσωπόν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ πεσεῖσθε ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν ὑμῶν καὶ διώξονται ὑμᾶς, καὶ φεύξεσθε οὐδενὸς διώκοντος ὑμᾶς· καὶ συντρίψω τὴν ὕβριν τῆς ὑπερηφανείας ὑμῶν· καὶ θήσω τὸν οὐρανὸν ὑμῖν ὡς σιδηροῦν, καὶ τὴν γῆν

ὥσει χαλκῆν. Καὶ ἔσται εἰς κενὸν ἡ ἰσχὺς ὑμῶν καὶ ἡ γῆ ὑμῶν οὐ δώσει τὸν σπόρον αὐτῆς, καὶ τὰ ξύλα τοῦ ἀγροῦ, οὐ δώσει τὸν καρπὸν αὐτῶν. Καὶ ἀποστελῶ ἐφ' ὑμᾶς τὰ θηρία τὰ ἄγρια τῆς γῆς καὶ ἐξαναλώσει τὰ κτήνη ὑμῶν, καὶ ὀλιγωστοὺς ποιήσει ὑμᾶς ἐπιπορευομένα μάχαιρα. Καὶ ἔσται ἡ γῆ ὑμῶν ἔρημος, καὶ αἱ ἐπαυλεις ὑμῶν ἔσονται ἔρημοι· ὅτι ὑμεῖς ἐπορεύθητε πρὸς με πλάγιοι, καὶ γὰρ πορεύεσθαι πρὸς ὑμᾶς ἐν θυμῷ πλάγιον· λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα. Σοφία πρόσχωμεν

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ το πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολὺ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη· καὶ ζῶν μετὰ τῶν ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρώτη, μὴ κακία ἀλλὰ ἡ σύνεσις αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυρεῖ τὰ καλά, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῖ νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρετὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσαν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Ἐκτενής. Εἰπωμεν πάντες. Εἰς τὴν Λιτὴν. Ἰδιόμελα τοῦ Ὁσίου Μελετίου. Ἦχος β'.

Ασκητικὸν γυμνάσιον συγκροτήσας ἐπὶ γῆς Ὁσιε Μελέτιε, τῶν παθῶν τὰς προσβολάς, ἐν τῇ ροῇ τῶν δακρύων σου, πάσας ἀπήμβλυνας· κλίμαξ θεία καὶ σεπτὴ, εἰς Οὐρανοὺς ἀνάγουσα, τοῖς πᾶσιν ἐγνωρίσθη ὁ θεόβλητος βίος σου· εὐσεβείας γὰρ καρποὺς ἐν αὐτῷ ἐνδειξάμενος θεραπεύεις δι' αὐτῶν τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶς ἐκβοώντων σοι, Χαίροις τῆς ἐφ' ἃς ἀστήρ χρυσαυγέστατε, καὶ τῶν μοναζόντων λαμπαδοῦχε καὶ ποιμὴν χαίροις δοιδίμε τὸ τῆς ἐρήμου κάλλιστον θρέμμα καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀκράδαντον ἔρεισμα· χαίροις πλα-

νωμένων ὁ μέγας ὁδηγός, τῶν πιστῶν τὸ καύχημα, καὶ τῆς οἰκουμένης ἀγαλλίασμα.

Ως θεία πανοπλία χρησάμενος τῇ προσευχῇ, ἀνδρείως ἀντίστης κατὰ τοῦ διαβόλου, Μελέτιε ἐνδοξε· καὶ τὰς ἐκείνου δυνάμεις καταβαλὼν, καὶ τῷ ξίφει τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τὰς δρακοντίους ἐκείνου κάρας ἀποτομών, ὑπέρλαμπρον ἀνήγειρας τρόπαιον, δι' ὃ καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύων ἐν Οὐρανῷ, πρέσβευε τῷ ἐνισχύσαντί σε Χριστῷ, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Πάλιν ὑμῖν ἡ ἐτήσιος μνήμη, τοῦ θεοσώμου Μελετίου, ὡς φαινοτάτῃ λυχνία ἐξέλαμψε, καταυγάζουσα τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, καὶ φωτίζουσα τὰς διανοίας, τῇ αἴγλῃ τῶν θείων θαυμάτων αὐτοῦ διανεμόντος πᾶσι τὴν χάριν, ἣν παρὰ Θεοῦ ἐχομίσατο, καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ πάντων, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων τὴν πανσέβαστον μνήμην αὐτοῦ.

Ὁμοιον

Δι' ἐγκρατείας τὰ πάθη μαράνας τοῦ σώματος, τῇ συντόνῳ δεήσει, καὶ τὸν δόλιον ὄφιν τοῖς τῶν δακρύων ὄμβροις, μάκαρ ἀπέπνιξας, ὑπερβαλλόντως Μελέτιε, τῷ Θεῷ εὐαρέστησας, ὃν καθικέτευε, ὡς ἔχων παρρησίαν πολλήν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ ἕνα τοῦ Ἀγ. Συμεὼν ἡχος α'

Επέστη ἡ εἵσοδος τοῦ ἐνιαυτοῦ, συγκαλοῦσα γεραίρειν ταύτην τοὺς λαμπρύνοντας, Καλλίστην Εὐθόδον καὶ Ἑρμογένην, τοὺς αὐταδέλφους ἀθλητάς· Συμεὼν καὶ Μελέτιον τοὺς εἰσαγγέλους Ἰησοῦν τὸν τοῦ Ναυῆ, τοὺς ἐν Ἐφέσῳ ἐπαριθμούς παιδας, καὶ τὴν τετραδεκαπύρσετον τῶν Ἀγίων γυναικῶν χορείαν· ὧν ταῖς μνεαῖς κοινονοῦντες, φιλέορτοι, βοήσωμεν ἐκτενῶς. Κύριε εὐλόγησον τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου, καὶ καταξίωσον ἡμᾶς λυσιτελῶς περαιῶσαι, τὴν τοῦ χρόνου περίοδον,

Δόξα Ὁσίου Μελετίου ἡχος β'

Τῶν ὑπὲρ νοῦν ἀγαθῶν δεξάμενος ἔρωτα, πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ τερπνὰ ὑπερεῖδες, ὡς σκύδαλα ἡγούμενος θεόληπτε· ἐντεῦθεν καὶ καρπῷ, οὐχ εἴλου καθάπερ Ἀδάμ, ἀλλὰ τὸν ὄφιν, ἐναποσεισάμενος ἐγκρατεῖαις, ἀγγελικῶς τὸν βίον διήνυσας· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς αὐλίξῃ, ἐπαπολαύων τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, Θεὸν ἰλεούμενος ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων. ἡγιασμένε Μελέτιε τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν τῆς Ἰδιόκτου ἡχος ὁ αὐτός.

Ο ἐν Σοφία τὰ πάντα δημιουργήσας, προαιώνιε Λόγε τοῦ Πατρὸς, καὶ τὴν σύμπασαν κτίσιν παντοδυνάμῳ σου λόγῳ συστησάμενος, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, καὶ τὰς αἵρέσεις κατάβαλε, διὰ τῆς Θεοτόκου, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Εἰς τὸν Σῦχον Προσόμια τοῦ Ὁσίου Μελετίου ἡχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Πατὴρ ὁ προάναρχος, λόγος υἱὸς ὁ συνάναρχος, καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν σοὶ κατεσκήνωσεν, ἡ μία θεότης, Μελέτιε θεῖε, τῶν ἀσκητῶν ἡ καλλονή, καὶ τῶν δικαίων τὸ ἐγκαλόπισμα, Τριάδος ἐνδιαίτημα, καὶ τῶν πιστῶν πρέσβυς ἐνθερμος, ἡ καὶ νῦν καθικέτευε ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Μακάριος ὁ ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον

Πᾶσα ἡ τοῦ Πνεύματος, χάρις ἐν σοὶ Πάτερ ἔλαμψε, καὶ λαμπρῶς κατεφώτισεν, ἐντεῦθεν διέλυσας τῶν παθῶν τὸ σκότος, καὶ τῆς ἀπαθείας ἡμέρας φθάσας καθαρῶς, καθαρὸτάτῳ φωτὶ ὠμίλητα, ἐν ᾧ ἐνδιαιτόμενος, μὴ ἐπιλάθου τῶν δούλων σου τῶν πιστῶς ἀνυμνούντων σου τὴν σεβάσμιον κοίμησιν.

Ὑπομένων υπέμεινα τὸν Κύριον

Δστρον σε λαμπρότατον, ὁ ποιητὴς καὶ Θεὸς ἡμῶν, τῇ ἐσπέρᾳ ἀπέστειλε ταύτην καταυγάζοντα, πράξεις ἐνθέοις, Μελέτιε μάκαρ, ζόφου παθῶν ἐκ τῶν ψυχῶν, ἀποσοδούντα

προσκαλούμενον, πρὸς βίον φωτεινότατον σωφροσύνης δι' ὅπερ ἐπαξίως γεραίρωμεν καὶ τιμῶμεν τὴν μνήμην σου.

Καὶ τοῦ Ὁσίου Συμεὼν 1, ἡχος πλ. β'

Θεῖα χάρις ἀπώρητο ἐπὶ τῇ θήκῃ τῶν λειψάνων σου, ἡγιασμένε Συμεὼν δι' ὃ καὶ εἰς ὁσμὴν μύρου τῶν θαυμάτων σου δραμούμεθα τῶν νοσημάτων τὴν ἱάσιν ἀρνούμενοι. Ἀλλὰ Πάτερ Ὁσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα τοῦ Ὁσίου Μελετίου ἡχ. πλ. δ'

Μόνην τὴν τῶν Οὐρανῶν πολιτείαν, ἐμελέτησας Μελέτιε, σεαυτὸν σου τῷ κόσμῳ ἐσταύρωσας, σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις, καὶ τὴν σοῦ δούλου σάρκα ἐνέκρωσας, τῆς ψυχῆς ὡς βασιλεὺς κεκτημένος, νῦν ὅλως ἐν ἀρετῇ καθορώμενος ἐξήσας· ἠδέθησάν σε μετὰ ταῦτα καὶ βασιλεῖς τὸ πρόσωπόν σου, βασιλικῶς ἐλυτάνευσαν, πλούσιοι τοῦ λαοῦ, καὶ νῦν ἐν Οὐρανοῖς γεγονώς, τοῖς Ἀγγέλοις συναυλιζόμενος καὶ Θεοῦ καθορῶν, ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου πρέσβευε περιφρουρεῖσθαι ἀλόβητον πάντοτε, τοῦ ρυσθῆναι αὐτὴν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως.

Καὶ νῦν τῆς Ἰνδίκτου, ἡχος α'

Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα δημιουργήσας, καὶ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγαγὼν, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν φυλάττε ἀπολιόρκητον, τοὺς δὲ πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν, ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανὼν, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς· κατὰ τῶν πολεμίων διὰ τῆς Θεοτόκου, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον. Ἀπολυτίκιον τῆς Ἰνδίκτου ἡχος β'

Ο πάσης Δημιουργὸς τῆς κτίσεως, ὁ καιροὺς καὶ χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου Κύριε, φυλάττων ἐν εἰρήνῃ τοὺς βασιλεῖς καὶ τὴν πόλιν σου, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἔτερον τοῦ Ὁσίου Συμεὼν

Υπομονῆς στύλος γέγονας, ζηλώσας τοὺς προπάτορας Ὁσιε, τὸν Ἰωβ ἐν τοῖς πάθεσι, τὸν Ἰωσήφ ἐν τοῖς πειρασμοῖς καὶ τὴν τῶν Ἀσωμάτων πολιτείαν ὑπάρχων ἐν σώματι Συμεὼν πατὴρ ἡμῶν Ὁσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα τοῦ Ὁσίου Μελετίου ἡχος δ'

Ως ἑνσαρκὸς Ἀγγελος, καὶ ὑπηρέτης Χριστοῦ, ὡς ἐνδοξος ἄνθρωπος καὶ ἀσκητῶν καλλογή, Μελέτιε Ὁσιε, χάριτας θεοδότους ἐχομίσω διώκειν, πνεύματα πονηρίας καὶ νοσοῦντας ἰάσθαι, διὸ καὶ ἡ σεπτὴ σου σορὸς βρῦει ἰάματα.

Καὶ νῦν τῆς Θεοτόκου ἡχος βαρὺς.

Χαῖρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθέने, λιμὴν καὶ προστασία τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων· ἐκ σοῦ γὰρ ἐσαρκώθη ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, μόνη γὰρ ὑπάρχεις Μήτηρ καὶ Παρθένος, αἰεὶ εὐλογημένη καὶ δεδοξασμένη, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ εἰρήνην δωρήσασθαι πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ.

Ἀπολύεις τοῦ Ἑσπερινοῦ

Τὸ πρωτὶ εἰς τὸν Ὁρθρον. Ὁ Ἐξάψαλμος. Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Τετράκις, καὶ τὰ Ἀπολυτίκια ὡς ἀνωτέρω,

Μετὰ τὴν α' στιχολογίαν. Κάθισμα τοῦ Ὁσίου Μελετίου,

ἡχος πλ. δ'. Τὴν Σορίαν καὶ Λόγον

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἄρας σοφέ, καὶ αὐτῷ μέχρι τέλους ἀκολουθῶν, τὸν νοῦν οὐκ ἐπέστρεψας, ἐν τῷ κόσμῳ θεόσοφε· ἐγκρατεία καὶ πόνους, τὰ πάθη ἐνέκρωσας, καὶ ναὸν ἡτοίμασας σεαυτὸν τῷ Κυρίῳ σου· ὅθεν χαρισμάτων ἀμοιβὴν ἐχομίσω, ἰάσθαι νοσήματα, καὶ διώκειν τὰ πνεύματα, Θεοφόρε Μελέτιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν

πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοὺς ἐορτάζοντας πόθῳ, τὴν Ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα τοῦ Ὁσίου Συμεὼν ἡχος πλ. α'. Τὸν Συνάναρχον Λόγον

Εγκρατεία τὸν βίον σου κατεκόσμησας, καὶ νεκρώσας τὸ σῶμά σου ἐξηφάνισας, τοῦ ἐχθροῦ τὰς προσβολὰς Συμεὼν μακάριε καὶ μετέστης πρὸς τὸν Θεόν, εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν, ὡς ἄξιος κληρονόμος· διὸ μὴ παύσης πρεσβεύων, ἐλεηθῇναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς Ἰδιόκτου ἡχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Ο καιροὺς καρποφόρους καὶ ὑετούς, οὐρανόθεν παρέχων τοῖς ἐπὶ γῆς, καὶ νῦν προσδεχόμενος, τὰς αἰτήσεις τῶν δούλων σου, ἀπὸ πάσης λύτρωσε ἀνάγκης τὴν πόλιν σου· οἱ οἰκτοῖμοί καὶ γὰρ σου εἰς πάντα τὰ ἔργα σου. Ὅθεν τὰς εἰσόδους εὐλογῶν καὶ ἐξόδους τὰ ἔργα κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς τῶν χειρῶν ἡμῶν, καὶ πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, δώρησε ἡμῖν ὁ Θεός· οὐ γὰρ ἐξ οὐκ ὄντων τὰ σύμπαντα, ὡς δυνατός, εἰς τὸ εἶναι παρήγαγες.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν Κάθισμα Ὁσίου Μελετίου ἡχ. δ' Ἐπεφάνη σήμερον

Εγκρατείας ἀσκησιν καὶ πολιτείαν, σὺ ἐκτήσῃς Ὅσιε ἐμελέτησας εὐλαβῶς νόμου Θεοῦ τὸ σωτήριον, ὃν ἱκετεύων μὴ παύσης ὑπὲρ ἡμῶν Μελέτιε Ὅσιε.

Δόξα, Ἀγ. Γυναικῶν. Ἠχ. δ'. Ταχὺ προκατάλαβε

Εἰσῆλθες ἐν τῷ σκάμματι τοῦ μαρτυρίου πιστῶς, Καλλίστη, κηρύττουσα, σὺν τοῖς δυσὶν ἀδελφοῖς, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· πόθῳ γὰρ θρεψαμένη νοερὰ σκευὴ ὄντως, τοῖς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀπετέλεσας τούτοις· δι' ὃ καὶ συνηρωσθῆς αὐτοῖς, Μάρτυς εἰς τὴν ἄνω ζωὴν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Ὅμοιον

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρία Πανάχραντε· λύσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, σκέδασον τὰς

ἐνέδρας, καὶ τὰ θράση, Παρθέने, τῶν νῦν ἐφοπλιζομένων, κατὰ τῶν δούλων σου.

Εἰς τὸν Πολυέλειον. Κάθισμα τοῦ Ὁσίου Μελετίου ἡχ. πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Εγκρατείας ἐλαίῳ τὴν ψυχῆς, προσανάψας λαμπάδα πνευματικῶς, ποθὼν τοῦ νυμφίου σου τὴν αἰφωτον ἔλευσιν, προσευχαῖς ἀγρύπνοις ἐτήρησας Ὅσιε, καὶ νυμφῶνι τούτου εὐφραίνει μακάριε, ὅθεν ἐπαξίως, τὴν τρυφὴν ἐκομίσω, καὶ ταύτην ἀείζωα τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν θεοφόρε Μελέτιε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα τῶν Ἀγ. Γυναικῶν. Ἠχ. α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αμνάδες λογικαί, τῷ ἀμνῷ καὶ ποιμένι, προσήχθητε πιστῶς διὰ τοῦ μαρτυρίου, τὸν δρόμον τελέσασαι καὶ τὴν πίστιν τηρήσασαι· ὅθεν σήμερον, περιχαρῶς εὐφημοῦμεν, Ἀξιόγαστοι, τὴν ἱερὰν ὑμῶν μνήμην, Χριστὸν μεγαλύνοντες.

Καὶ νῦν. Ἠχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ως Δεσπότην τοῦ παντός, καὶ χορηγῷ τῶν ἀγαθῶν, σοὶ προσπίπτομεν πιστῶς, ἀναβοῶντες ἐκτενῶς. Ὑπὸ τῆς σῆς δυσωπούμενος εὐσπλαγχνίας Σωτὴρ καὶ ταῖς εὐχαῖς τῆς τεκούσης σε καὶ πάντων τῶν αἰεὶ εὐαρεστούντων σοι, ἐνιαυτός εὐπρόσδεκτον προσάξει σοι, ὡς ἀγαθὸς καταξίωσον, τοὺς ἐν οὐσίαις δυσὶ τιμῶντας καὶ πιστῶς σε δοξάζοντας.

Ἀναβαθμοὶ τοῦ δ' ἡχου

Εκ νεότητός μου, πολλὰ πολεμεῖ με πάθῃ· ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτὴρ μου. Δίς

Οἱ μισοῦντες Σιών αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου· ὡς χόρτος γὰρ πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι. Δίς Δόξα

Αγίῳ Πνεύματι, πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦ-

ται λαμπρύνεται, τῇ Τριαδικῇ Μονάδι, ιεροκρυφίως. Καὶ νῦν. Ἀγίῳ Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ρεῖθρα, ἀρδεύοντα, ἅπασαν τὴν κτίσιν, πρὸς ζωογονίαν.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν Ὁσίων αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον

ΕΙΠΕΝ ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς, πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου, καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱόν, εἰμὴ ὁ Πατήρ, οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰμὴ ὁ Υἱός, καὶ ὁ ἄν βούληται ὁ υἱὸς ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι. κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πραῖός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός, καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστι.

Μετὰ τὸν Ν'. Εὐθὺς Δόξα πατρί. ἤχος β'.

Ταῖς τῶν σῶν Ὁσίων πρεσβεΐαις ἐλεήμων ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων. Καὶ νῦν

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβεΐαις ἐλεήμων ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Ελέητόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ο ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα δημιουργήσας, προαιώνιε Δόγε τοῦ Πατρὸς, καὶ τὴν σύμπασαν κτίσιν παντοδυνάμῳ σου λόγῳ συστηράμενος, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, καὶ τὰς αἵρέσεις κατάβαλε, διὰ τῆς Θεοτόκου, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ὁ Ἱερεὺς. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, καὶ Ἑλέει καὶ Οἰκτιρμοῖς.

Οἱ Κανόνες τῆς Ἰνδίκτου, Γυναικῶν, Συμεῶν τοῦ Ὁσίου Μελετίου. ἤχος α' Ὡδή Α'. Εἰσμός.

Ασώμεν πάντες λαοί, τῷ ἐκ πικρᾶς δουλείας Φαραῶ, τὸν Ἰσραὴλ ἀπαλλάξαντι, καὶ ἐν βυθῷ θαλάσσης ποδὶ ἀβρέχῳ ὁδηγήσαντι, ὥδῃ ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Ασώμεν πάντες Χριστῷ, δι' οὗ συνέστη τὰ πάντα, καὶ ἐν ᾧ διατελεῖ ἀδιάπτωτα, ὡς ἐξ ἀνάρχου φύντι, Θεοῦ Πατρὸς ἐνυποστάτῳ Λόγῳ, ὥδῃ ἐπινίκιον ὅτι δεδόξασται.

Εἰς Ναζαρέτ εἰσελθὼν, ὁ παροχεὺς τοῦ νόμου, ἐν ἡμέραις τῶν Σαββάτων ἐδίδασκε, νομοθετῶν Ἑβραίοις τὴν ἑλευσιν αὐτοῦ τὴν ἄφραστον, δι' ἧς ὡς ἐλεήμων, σώσει τὸ γένος ἡμῶν.

Ἀγίων Γυναικῶν. Ὡδή Α', ἤχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου

Στεργῶς τὸν ἀντίπαλον, κατηγωνίσασθαι Μάρτυρες, ἀσκήσει μὲν πρότερον ἔπειτα δεύτερον, τῇ δι' αἵματος, ἀθλήσει· διὰ τοῦτο, ὑμῶν τὰ μνημόσυνα, πίστει γεραίρομεν.

Τρωθεῖσα τῷ ἔρωτι, τοῦ δι' ἡμᾶς ὑπομείναντος, σταυρῶν τε καὶ θάνατον, τούτου τοῖς ἔχνεσιν, ἠκολούθησαν, αἱ Ἁγίαι Γυναῖκες, σαρκὸς τὴν ἀσθένειαν, ἐπιλαθόμεναι.

Ἀγίου Συμεῶν ἤχος πλ. δ'

Δίδου μοι ἐν ὀργάνῳ, γλώττης σαθρῷ, ὃ θεοφόρε Συμεῶν, τῷ τὴν ὥδῃ σοι πλέκοντι ταῖς δεήσεσι. ταῖς σαῖς, γνώσεως φῶς θεοδίδακτον.

Εγνωσαν τὴν σοφίαν, Πάτερ τὴν σὴν, Πέρσαι, Αἰθίοπες, Ἰνδοὶ καὶ Σκύθαι καὶ Ἀράβων πληθὺς, καὶ ἐδόξασαν Χριστὸν τὸν διὰ σοῦ δοξαζόμενον.

Ὁσ. Μελετίου ἤχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην

Μετὰ τῶν ἄνω στρατευμάτων Ὅσιε, παρεστικῶς τῷ Θεῷ καὶ τριλαμποῦς αἰγλῆς ὅλης πληρούμενος, τὸν νοῦν μου φωταγωγήσον ἀναμνησαί ἀξίως τὰ σά σεπτὰ κατορθώματα καὶ τὸν ἀγιώτατον βίον σου. Δόξα

Λελαμπρυσμένος ἀστήρ, ταῖς ἀστραπαῖς ταῖς τοῦ Πνεύματος, πρὸς τὰ αἰθέρια καὶ δυτικὰ μέρη, ἐξ ὧν ἔδραμες, καρδίας κατεφώτισας, ἀμαρτίας τῷ ζόφῳ καλυπτομένης Μελέτιε πρὸς σωτηρίαν ὠδήγησας.

Θεοτοκίον

Εξ ἀπειράνδρου καὶ σεμνῆς νεάνιδος, ὁ πρὸ αἰώνων Θεὸς ὁ τοῦ Πατρὸς λόγος, ὅλον μὲν τὸν ἄνθρωπον ἀναλαβὼν ἐθέωσε, καὶ κατώκησε πάλιν ἐν Παραδείσῳ δι' ἄφατον καὶ ἀνυπερμέτρητον ἔλεος.

Ὡδὴ Γ'. Ἰνδίκιον

Στερέωσόν με Χριστέ, ἐπὶ τὴν ἄσειστον πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, καὶ φώτισόν με φωτὶ τοῦ προσώπου σου, οὐκ ἔστι γὰρ Ἅγιος, πλήν σου φιλόανθρωπε.

Στερέωσον ἀγαθέ, ἣν κατεφύτευσε πόθῳ, ἐπὶ τῆς γῆς ἡ δεξιὰ σου, κατάκαρπον ἄμπελον φυλάττων σου τὴν Ἐκκλησίαν παντοδύναμε.

Εν ἔργοις πνευματικοῖς θεοτερπέσι κοιμῶνται, τὸ ἔτος τοῦτο, διαγαγεῖν καταξίωστον Κύριε τοὺς πιστεῖ σὲ μέλλοντας, Θεὸν τοῦ παντός.

Ἁγίων Γυναικῶν

Ρώμη πανσθενεῖ ρωνύμεναι, τὴν τῶν ἀντιπάλων καταπαλαίσατε δύναμιν διὰ τοῦτο ὡς νικηφόροι παρὰ Χριστοῦ ἐστεφανώθητε.

Ωφθη τῶν θυρῶν τὰ χάσματα, θεία δυναστεία τοῦ Χριστοῦ ἀνενέργητα, καὶ ἐρρύσθητε Θεοφόροι, ἀβλαβεῖς Θεὸν γεραίρουσαι.

Ἁγίου Συμεῶν

Οξείας φυγὴν τὴν νεφελώδη φορὰν τῶν Πνευμάτων, πρὸς σωτηρίαν ἡτομόλησας, μόνην Συμεῶν, ἐξ ἧς καὶ τὴν ἀγῆρω ζῶν ἐκαρπώσω.

Υπέκλινας χαίρων, τὴν πειθήνιον ἀκοήν σου Παμακάριστε τῷ Δεσπότη μακαρίζοντι, καὶ μακαριζομένην εὖρες πολιτείαν.

Τοῦ Ὁσίου Μελετίου

Τὸν σὸν Σταυρὸν ἀναλαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων τρισμακάρο ἠκολούθησας τῷ πλάσαντι λόγῳ, τοῦ Σταυροῦ τε καὶ ταφῆς, καὶ τὰ σεπτὰ παθήματα, δι' ἅκραν εὐσπλαγχνίαν, ὑπὲρ ἡμῶν ὑπομείναντα.

Δόξα πατρὶ

Ιδοὺ τὸ πρόσωπον ὁρᾷς Μελέτιε τοῦ Κυρίου σου καὶ τῆς τούτου ὡραιότητος πάτερ ἀπολαύεις καθαρῶς ὑπὲρ ἡμῶν σοῦ πρέσβευε, τῶν ἐπικαλουμένων σου τὸ πανάγιον ὄνομα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν τῶν Ἀγγέλων χαρμονήν, τὴν τῶν Ἁγίων Ἀγίαν, τοῦ Θεοῦ σου τὴν Μητέρα ὑμνοῦντες, ἱκετεύομεν, ἀγνή ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Κύριον καὶ Θεὸν ὡς Υἱόν σου ἐξιλεοῦσθαι Πανύμνητε.

Αἰτησις. Ὅτι σὺ εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Κοντάκιον ἡχ. γ'. Τῆς Ἰνδίκ.

Ο ἀρρήτω σύμπαντα, δημιουργήσας σοφίας καὶ καιροῦς ὁ θέμενος, ἐν τῇ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ, δώρησαι, τῷ φιλογρίστῳ λαῷ σου νίκας· ἔτους δέ, τὰς τε εἰσόδους καὶ τὰς ἐξόδους, εὐλογήσας κατευθύνων ἡμῶν τὰ ἔργα πρὸς θεῖόν σου θέλημα.

Ἔτερον Κοντάκιον Ἀγ. Συμεῶν ἡχ. β'

Τὰ ἄνω ζητῶν, τοῖς κάτω συναπτόμενος, καὶ ἄρμα πυρρός, τὸν στύλον ἐργασάμενος, δι' αὐτοῦ συνόμιλος, τῶν Ἀγγέλων γέγονας. Ὅσιε σὺν αὐτοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Κάθισμα τοῦ Ὁσίου Μελετίου ἡχ. πλάγ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Συνελθόντα τὰ πλήθη τῶν μοναστῶν, τῆς ἡμῶν συναυλίας τὸν ἀρχηγόν, ὑμνήσωμεν σήμερον, Ἱερεῖς μελωδήμασι· τὸ τῶν Ἁγίων κλέος, τὸν νοῦν τὸν οὐράνιον, τοῦ Παναγίου Πνεύματος τὸ Ἅγιον τέμενος· τὸν ἀσκήσει λάμπαντα λαμπρότατον ἥλιον, καὶ τὸ ζοφῶδες νέφος τῆς πλάνης ἐλάσαντα οὐ καὶ τῶν λειψάνων τὴν σορὸν προσκυνοῦντες εὐλαβῶς ἀσπαζόμενοι ὁμοφώνως βοήσωμεν Θεοφόρε Μελέτιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεισιν δωρούμενος τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν Ἀγίαν μνήμην σου.

Υπερζέσας τῇ πίστει Πάτερ σοφέ, καὶ προσκαίρων ἀπαν-
των ὑπεριδών, Χριστῷ ἠκολούθησας, τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύ-
ματος, ἐγκρατεία τηξας, τὸ σῶμά σου Ὅσιε οὐρανῶν τὴν
δόξαν, αἰεὶ προαρώμενος· ὅθεν καὶ ἐφεῦρες, πρὸς ἀνάβασιν
θείαν, τοῦ στύλου τὴν κλίμακα, τῷ σῷ πόθῳ κατάλληλον
Συμεῶν ἱερότατε· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων
ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην
σου.

Δόξα τῶν Ἀγ. Γυναικῶν. Ἦχος α΄ Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αμνάδες λογικαί, τῷ ἁμῶ καὶ ποιμένι, προσήχθητε
πιστῶς διὰ τοῦ μαρτυρίου, τὸν δρόμον τελέσασαι καὶ τὴν
πίστιν τηρήσασαι· ὅθεν σήμερον, περιχαρῶς εὐφημοῦμεν,
Ἀξιόγαστοι, τὴν ἱεράν ὑμῶν μνήμην, Χριστὸν μεγαλύ-
νοντες.

Καὶ νῦν τῆς Ἰνδίκτου. Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ως Δεσπότην τοῦ παντός, καὶ χορηγῷ τῶν ἀγαθῶν, σοὶ
προσπίπκομεν πιστῶς, ἀναβοῶντες ἐκτενῶς. Ὑπὸ τῆς σῆς
δυσωπούμενος εὐσπλαγχνίας Σωτήρ καὶ ταῖς εὐχαῖς τῆς
τεκούσης σε καὶ πάντων τῶν αἰεὶ εὐαρεστούντων σοι, ἐνιαυ-
τὸν εὐπρόσδεκτον προσάξει σοι, ὡς ἀγχιθὸς καταξίωσον,
τοὺς ἐν οὐσίαις δυσὶ τιμῶντας καὶ πιστῶς σε δοξάζοντας.

Τῆς Ἰνδίκτου ὠδή Δ΄

Κατενόησα παντοδύναμε τὴν σὴν οἰκονομίαν, καὶ μετὰ
φόβου ἐδόξασά σε Σωτήρ.

Απαρχὴν σοι ἐνιαύσιον, ὁ λαός σου προσφέρει Ἀγγέλων
ἕμνοις, δοξολογῶν σε Σωτήρ.

Ως φιλάνθρωπος καταξίωσον, ἀρξάμενος τοῦ ἔτους, καὶ
συμπληρῶσαι σοὶ εὐαρέστως Χριστέ.

Τῶν ἁγίων Γυναικῶν

Υπομείναςαι βασάνους, καὶ στρεβλώσεις τοῦ σώματος,
διαφόροις τρόποις, θλάσιν τε μελῶν καὶ κατάφλεξιν, τὰς οὐ-
ρανίους σκηνώσεις ἐκπληρώσασθαι, ἀπολαύουσαι ξύλου ζωῆς
ἀξιόγαστοι.

Νεανίδων μακαρίων, τὸν ἀγῶνα ἐθαύμασαν, οὐρανῶν ду-
νάμεις, ὅπως τὸν ἐχθρὸν ἐτροπώσαντο, ἐν γυναικείᾳ τῇ φύσει
δυναμούμεναι, τῇ δυνάμει, τοῦ ἐκ γυναικὸς ἀνατείλαντος.

Ἀγ. Συμεῶν

Οὐκ ἐν ψάμμῳ Πανόλθιε. ἀλλ' ἐν βαθυτάτοις πόνοις σου
θέμενος, τὴν κρηπίδα τῆς ἀσκήσεως, ἀρετῶν ἐδείμω πύργον
ἀσειστον.

Νεμομένης τὸ σῶμά σου, σχοίνου τραχυτάτης φόβῳ κα-
θήλωσας, τῷ τοῦ πνεύματος καὶ σχοίνισμα κληρουχίας θείας
εὔρες Ὅσιε.

Ὁσίου Μελετίου

Ο μὲν Μωϋσῆς ἴδε Θεοῦ τὰ ὀπίσθια, ἐν τῷ Ὄρει Σινᾷ
Μελέτιε, εἶδες δὲ σὺ τούτου προφανῶς τὸ πρόσωπον Πάτερ
ἐν Ὄρει τῆς Μουπόλεως, ἐν ᾧ καὶ τὴν σεπτὴν σου συνε-
πῆξω καλύβην, ὅπως βλέπεις αἰεὶ τὸν ποθούμενον. Δόξα

Απὸ Θεοῦ τῆς προφητείας χαρίσματα, ἐκκοσμίτης Ἱερᾶ
Μελέτιε καὶ μετεώρας προβλεπτικῶς, τὰ μέλλοντα Πάτερ
καὶ περὶ τούτων προέλεγες, τοὺς μυσταγωγούμενους ὑπὸ τοῦ
θεοφάντῳ, ᾧ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ προεώρακας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Μὴ ἀποστὰς τῶν κόλπων τῶν τοῦ γενήτορος, ἐν τοῖς
κόλποις τοῖς σοῖς ἐπεδήμησεν, ὁ τοῦ Πατρὸς λόγος καὶ Θεός,
καὶ σάρκα φορέσας ἐκ τῶν αἱμάτων σου πάναγνε τὴν φύσιν
τῶν ἀνθρώπων ἔλην ἔλαβεν ὅλως, καὶ αἰώνιος μένει θεάν-
θρωπος.

Τῆς Ἰνδίκτου. Ὠδή Ε΄ Εἱμός.

Εκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες ὑμνοῦμεν σε Χριστέ τὸν τῷ πατρὶ
συνάναρχον, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Τὴν εἰρήνην τῷ
κόσμῳ, παράσχου φιλάνθρωπε.

Ο πληρῶν τὰ σύμπαντα χρηστότητος Χριστέ, σὺ εὐ-
χραεῖ καὶ εὐφορον, εὐλογίαις στεφανούμενον τὸν πολύκυκλον
χρόνον, τοῖς δούλοις σου δώρησαι.

Τὴν τοῦ ἔτους ἀμειψὶν ἀνάδειξον ὑμῖν μεταβολὴν πρὸς κρείττωνα, εἰρηναίαν τε κατάστασιν τοῖς εἰδόσι σε λόγε Πατρὶ συναΐδιον.

Ἁγ. Γυναικῶν

Ωs ἀμνάδες ἄμωμοι, ὡς θύματα δεκτά, τῷ ἀμνῷ τῷ ἀληθινῷ, καὶ ποιμένι μάρτυρες προσηνέχθητε προτφοραὶ ὁλόκληροι καὶ δεκτὰ ὁλοκαυτώματα.

Μίαν γνώμην φέρουσαι, ἐν σώμασι πολλοῖς, ἓνα Κύριον Ἰησοῦν, διαφόροις μάστιγι καταξενόμεναι, καὶ πυρὶ καϊόμεναι ὁμολόγουν οἱ Θεόφρονες.

Ἁγίου Συμεὼν

Νέον Δανιήλ, Συμεὼν, Χριστὸς ἔδειξεν· ἐκ γὰρ λάκκου θηριώδους σε, δι' ἐμφανείας, ἀλώθητον ἀνεκόμισε.

Νέος Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας ἀναδέδειξε, ἐν μιᾷ τεσσαρακονθήμερον, τροφὴ ἀνύων, διὰ βίου παντός Ὅσιε.

Νικητὴς τροπαιοῦχος κατὰ τῶν δαιμόνων ἐφάνης μακάριε, προσευχαῖς, νηστείαις, ἐγκρατεῖα καὶ θείοις παθήμασι· τὸ τοῦ νοῦς δὲ ἕψος ἡκωνημένον κατ' ἐκείνων ἀνατείνων ἐυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα

Ο Θεόσοφος νοῦς σου, Πάτερ ὡς ἡνίοχος ἐμπειρότατος, ἐχαλιναγώγει τῆς σαρκὸς τὰ σχιρτήματα, καὶ πρὸς τὸν δρόμον ἤγετο τὸν Οὐράνιον ἄνω Βασιλέα τοῦ σύμπαντος, καὶ ὁρμὴ δὲ κατέσχε τὴν ἄτακτον. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εθαυμάστως ὄντως, νῦν ἐπ' ἐμοὶ Δέσποινα τὰς εὐεργεσίας σου Κόρη καὶ τὰ ἑλέη σου· ἔθεν δοξάζω σε καὶ ἀνυμνῶ καὶ γαιρέρω τὴν πολλὴν καὶ ἄμετρον κηδεμονίαν σου.

Εἱρμός. Ὡδὴ ΣΤ' τῆς Ἰνδίκιον

Τὸν Προφήτην διέσωσας, ἐκ τοῦ κήτους φιλάνθρωπε κάμει τοῦ θυθοῦ τῶν πταισμάτων, ἀνάγαγε δέομαι.

Πολιτείας ἀπάρξασθαι, εὐαρέστου σοι Δέσποτα, σὺν τῇ ἐτησίῳ ἀπάρξει. ἡμᾶς καταξίωσον.

Ημερῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, ἐν μεθεῖξει τοῦ νόμου σου,

ἀνάδειξον πλήρης οἰκτίρμων Σωτὴρ τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ἁγίων Γυναικῶν

Ρηγνύμενον καὶ ποσὶ γυναικῶν συμπατούμενον, καθορώσα, ἡ προμήτωρ ἐνθέως ἀγάλλεται τὸν αὐτὴν δολίως, παραδείσου τὸ πρὶν ἐξωρίσαντα.

Υψούμενα τῶν βασάνων τὰ ἄγρια κύματα, τῶν Μαρτύρων τὰς ἐλκώδεις βυθεῖσαι οὐκ ἔσχυσαν, κραταιᾷ χειρὶ γὰρ πρὸς τοὺς θεοὺς λιμένας κατήντησαν.

Ἁγίου Συμεὼν

Σημείων καὶ τεράτων σε Χριστὸς αὐτουργὸν ἀνέδειξε, τῆς θείας μακάριε, ἐνεργείας διδαχὴς ἐνδιαίτημα.

Υψώθης σου τὸ σῶμα Συμεὼν ἐν Σταυρῷ τῷ κίονι, δι' ὃ συνδεδόξασθαι, τὸ ἐν ξύλῳ διὰ σὲ ὑψωθέντι Χριστῷ.

Ὁσίου Μελετίου

Κανόνα τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν θαυμάτων σε πέλαγος, ἀνέδειξεν ὁ Χριστὸς, τρισμακάρι Μελέτιε, καὶ φωστῆρα λύοντα ταῖς σαῖς φωταυγίαις τῆς κακίας τὴν σκοτώμαιναν.

Δόξα Πατρὶ

Ανέτειλας τοῖς ἐν γῇ ὡς Ἥλιος τῷ πυρσῷ τῆς εὐσεβείας φωτίζων, καὶ ἀρετῶν διαπείρων τὸ φέγγος, καὶ σωφροσύνης διδάσκων σεμνότητα, Μελέτιε ταῖς σαῖς προσευχαῖς καὶ νῦν τὴν οἰκουμένην εἰρήνευσον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Μὴ παύσης ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα, Παναγία Θεοτόκε Παρθένε ὅτι πιστῶν στήριγμα σὺ ὑπάρχεις καὶ τῇ ἐλπίδι τῆς σῆς κραταιοῦμεθα· καὶ πόθῳ σὲ καὶ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος ἀφράστως δοξάζομεν.

Αἵτησις. Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς

Κοντάκιον ἡχος γ'. Ἡ παρθένος σήμερον

Εξ ἑως ἐνδοξε, πρὸς τὴν ἐσπέραν φοιτήσας ὥσπερ ἄλλος

ἥλιος, τῶν ἀρετῶν τὰς ἀκτῖνας ἠπλώσας καὶ συνηγάγω πρὸς τὴν σὴν θάλασσαν, ἀπαντας τοὺς κράτει χειμαζομένους, ἔθεν νῦν σε συνελθόντες ἀνευφημοῦμεν Μελέτιε Ὅσιε. Ὁ οἶκος

Τῇ μελέτῃ καλῶς ἐμμελετῶν τοῦ κτήσαντος ὡς ἀετοῦ μαθητῆς ἐκγυμνασθεῖς μακάριε, δωρεῶν ἀύλων τοῦ Πνεύματος κατηξιώθης· ἔθεν εἰλκισας πολλοὺς πρὸς τὴν σὴν μίμησιν, καταλιπόντας βίου τὸν τάραχον καὶ ἀσκητικὴν ἀνθελομένους ζωὴν, ὧν παιδοτρίβης ὑπῆρξας θεῖος καὶ πρακτικὸς ὑφηγητής, εἰς πολὺ μέρος αὐξήσας ἡ καὶ πιστῶς κροτοῦσιν τὴν σὴν μνήμην γηθοσύνης ἀνευφημοῦμεν Μελέτιε Ὅσιε.

Συναξάριον. Μὴν Σεπτέμβριος, ἔχων ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 12 καὶ ἡ νύξ ὥρας 12. Τῇ 1 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου, ἡτοὶ τοῦ Νέου Ἑτους. Ἡ Σύναξις τῆς Θεοτόκου, τῶν Μιασμητῶν, Συμεῶν τοῦ Στυλίου, Μάρθας Ὁσίας τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Εὐανθίας τῆς Ὁσίας, Ἡ Κοίμησις Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, τῶν Ἀγίων 40 γυναικῶν Μαρτύρων Παρθένων καὶ ἀσκητριῶν καὶ Ἀμμοῦν· διακόνου καὶ διδασκάλου αὐτῶν, Τῶν ἁγίων Μαρτύρων καὶ ἀδελφῶν Εὐδόου, Καλλίστης καὶ Ἐρμογένους. Τοῦ ἁγίου Μαρτύρου Ἀγγελῆ. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς Κοιμήσεως τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Μελετίου τοῦ ἰαματικοῦ, τοῦ ἐν τῷ Ὄρει τῆς Μυονιόλεως (Κούντουρα) τῆς Ἀιτικῆς) ἀσκήσαντος καὶ ἀνεγείραντος τὴν εἰ καὶ νῦν σωζομένην μονήν.

Νόμοις μελετῶν Μελέτιος Κύριον. Πέφυκε δένδρον ἀρετῶν καρποφόρων. Ἐξέστη Μελέτιος ἐν εισόδοις λυκάβαντος.

Τῆς Ἰνδίκτου Ὡλὴ Ζ' Εἰρημός.

Οἱ Παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες, δυσεβοῦς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρὸς ἀπειλὴν οὐκ ἐποτήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἐστῶτες ἐψαλλον· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Αρχόμενοι τοῦ ἔτους, καὶ τῶν ὕμνων, ἀπαρχὴν ποιού-

μεθα, τῷ βασιλεύοντι Χριστῷ, βασιλείαν τὴν ἀπέραντον, ὁ ὀρθόδοξος λαός, εὐσεβῶς μέλποντες. Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οὖν πρὸ τῶν αἰώνων, ἐπ' αἰῶνά τε καὶ ἔτι Κύριος, τοῖς ἀναμέλπουσι Χριστέ, ἡ πηγὴ τῆς ἀγαθότητος, τῶν χρηστών σου δωρεῶν τὸ ἔτος πλήρωσον· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀγίων Γυναικῶν

Ως ἀκατάπληκτον τὸ σὸν, φρόνημα Ἀμμοῦν θεοφόρε· καὶ γὰρ ἐξάρχων τοῦ χοροῦ, τῶν παρθένων, βασάνους οὐκ ἔπτηξας, σὺν αὐταῖς τελειούμενος, ὡς διάκονος καὶ μύστης τῆς θείας δόξης.

Μὴ ἀποκάμωμεν, ἰδοὺ, ἡνοικται τὸ στάδιον Κόραι· στῶμεν ἀνδρείως, ὁ Χριστὸς, τοὺς στεφάνους προτείνει, τοῦ σώματος, ἐαυτῶν μὴ φεισώμεθα, ἀνεβῶν αἱ γενναῖαι ἐν τῷ σταδίῳ.

Ἀγίου Συμεῶν

Ως μέγιστος φωστήρ τῆς Ἐκκλησίας, πολὺφωτός τε Συμεῶν ἥλιος, πανταχοῦ τὰς ἀκτῖνας, ἐκπέμπων ἐφώτιζες, καὶ λαοὺς κραυγάζων ἐδίδασκες εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πάλαι μὲν τοῦ Πρεσβύτου ταῖς ἀγκάλαις, παιζὶ δὲ τῆς σῆς καρδίας Ὅσιε, ἀοράτῳ δυνάμει, Χριστὸς ἀνεπαύσατο, Συμεῶν· διὸ ἀνεκραύγazes· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁσίου Μελετίου

Ολὴν προσανέθηκας, τὴν τῆς καρδίας Θεῷ ἄρεσιν, ὃν καὶ στέργων ἐν πίστει αὐτὸν ἐζήτεις ἀνερευνόμενος, τῶν προσταγμάτων αὐτοῦ τὴν σωτήριον νομοθεσίαν αὐτοῦ δι' ἧς ἐφεῦρες ζωὴν.

Υμνῶν ἐφιέμενος, Θεοῦ τὴν δόξαν τὴν ἀνεκλάλητον, τὰ

πρόσκαιρα πάντα ἐμίσησας Μελέτιε καὶ εὐχαρίστως Κυρίῳ ἐκράγαζες εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων.

Θεοτοκίον

Λαθοῦσα τῆς φύσεως τοὺς νόμους κόρη Θεὸν ἐκύησας ὃν καὶ φέρεις ἀγκάλαις ὑπὸ Ἀγγέλων ὑμνολογούμενον, διὸ μὴ παύσῃ αὐτὸν αἰεὶ ἱκετεύουσα παρθενομῆτορ ἁγνή, ὑπὲρ τοῦ κόσμου παντός.

Τῆς Ἰνδίκτου Ὠδὴ Η΄. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν τοὺς ὑμνολόγους ἐν καμίνῳ διαφυλάξαντα Παῖδας, καὶ τὴν βροντῶσαν κάμινον μεταβαλόντα εἰς δρόσον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ωs ἀρχηγῷ τῆς σωτηρίας Χριστέ, ἀπαρχήν σοι προσφέρει τὴν ἐνιαύσιον, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία κραυγάζουσα. Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῷ διεξαγόντι τὰ πάντα Θεῷ, καὶ καιροὺς ἀλλοιοῦντος πρὸς τὴν πολύτροπον τῶν ἀνθρώπων κυβέρνησιν ψάλλομεν. Ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀγίων Γυναικῶν

Λαμπροὺς καὶ φαιδροὺς ὡς ἐξ αἱμάτων, χιτῶνας μαρτυρικῶς περιβάλεσθε, συναπεκένυσάμεναι, ὄντως τὸν φθειρόμενον, ταῖς ἁμαρτίαις ἀνθρώπων, καὶ ἀναμέλπουσαι. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωs ἄρνες, ὡς ἄσπιλοι ἀμνάδες, ὡς θεαὶ περιστεραί, ὡς ἐθελούσια θύματα προσήχθητε, Μάρτυρες τῷ κτήσαντι, καὶ ὡς θυσαὶ ἁμῶμοι, συμφώνως ψάλλουσαι. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀγίου Συμεών.

Ο λαμπρύνας Ἰώβ διὰ τοῦ πάθους, ἡλκυμένος σαρκί σου τὴν σαπρίαν εἰς μαργαρίτην ἔτριψε πολύτιμον, σὲ Χριστοῦ θεράπων, Συμεὼν δοξάζειν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λησταρχοῦντα ἀλάστορα ὡς πάλαι, ἐπὶ ξύλου ληστὴν

προσεκαλέσω, ταῖς Συμεὼν ὦ Δέσποτα ἐντεύξῃσιν· ἔθεν σὲ ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁοίου Μελετίου

Εγκωμίους τιμήσωμεν, τὸν νέον Μελέτιον ἅπαντες, ὡς ἐμπεπλησμένον ἐναργῶς τῆς χάριτος, καὶ θεαῖς ταῖς ἐλλάμψεσι, πεφωτισμένον ἄριστα, τὸν δημιουργὸν καὶ λυτρωτὴν ἐκδοῶντες, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνῆτε λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καρτεροτάτοις βήμασι, τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησας, καὶ ἡγαλλιάσθης ἀληθῶς τῷ πνεύματι, ἐντεῦθεν ὁ ἀίδιος, σὲ Μελέτιε πάνσεμνε θεῖε ὑπεδέχθη τὰ βραβεῖα τῆς νίκης, κατέχοντα καὶ πίστει, τῷ Σωτῆρι δοῶντα, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Κόρη Θεοῦ τὸ σκήνωμα τὸ πανάγιον τέμενος στάμνε μακάριε κιθωτὲ τῆς χάριτος καὶ κλίμαξ ἐπουράνιε σὺν Μελετίῳ τῷ Ἱερῷ καὶ ταῖς στρατιαῖς τῶν οὐρανίων ταγμάτων καὶ πᾶσι τοῖς ἁγίοις, τὸν υἱὸν καὶ Θεὸν σου μὴ παύσῃ δυσωπόῦσα ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνοῦντων.

Τῆς Ἰνδίκτου Ὠδὴ Θ΄. Εἰρμός.

Τύπον τῆς ἁγνῆς λοχείας σου, πυρπολυμένη βάτος ἔδειξεν ἀφλεκτος· καὶ νῦν καθ' ἡμῶν τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσαν, κατασβέσαι αἰτοῦμεν τὴν κάμινον, ἵνα σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Λόγε τοῦ Θεοῦ καὶ Δύναμις ἡ ἀληθὴς σοφία καὶ ἀνυπόστατος, ἡ συνέχουσα καὶ κυβερνῶσα τὰ πάντα σοφῶς, καὶ τὸ νῦν ἐπιστάτα τοῖς δούλοις σου, καιρὸν ἐν καταστάσει, γαληνίῳ διεξάγαγε.

Μὲν πρὸ αἰώνων πέφυκας, ὡς ποιητὴς αἰώνων καὶ βασιλεύουσα, τρυσιπόστατε, μία θεότης ἀμέριστε, ταῖς λιταῖς τῆς ἁγνῆς Θεομήτορος, τὸ ἔτος νικηφόρον τῇ κληρουχίᾳ σου ἀνάδειξον.

Ἁγίων Γυναικῶν

Νάουσιν ἰάσεων κρουνοὺς, τοῖς χρήζουσιν, ὡς ἐκ κρήνης αἱ Πανόλβιαι; παύουσι λυμὴν νοσημάτων παθῶν ἀποδιώκουσι καύσωνα, καρδίας τῶν φιλοθέων ἀρδεύουσι, πρὸς εὐκαρπίαν θείων πράξεων.

Θεὸς διάκονος Ἀμμοῦν, Κελσίνατε, καὶ πρὸς τούτοις τεσσαράκοντα, θεῖαι θεόφρονες γυναῖκες ἀθλήσασαι νομίμως ἐστέφθησαν καὶ νῦν μετ' Ἀγγέλων χορεύουσιν, ὡς κατὰ χρέος μακαρίζωμεν.

Ἁγίου Συμεῶν

Βεβασιλευκότα, παθῶν διὰ καρτερίας, ὁ Χριστὸς σε προσήκειτο, Συμεῶν Θεοφόρε, τῆς αὐτοῦ κοινωνὸν σκηπτουχίας ὅθεν σὲ ὕμνοις μεγαλύνωμεν.

Ιαματικῆς χάριτος καταζιώμενος, ἐξ ἀσύλων τοῦ Πνεύματος θησαυρῶν Θεοφόρε, Συμεῶν τὰς ἰάσεις βραβεύεις τοῖς πανηγυρίζουσι τὴν μνήμην σου.

Τοῦ Ὁσίου Μελετίου

Καλὸς ἡγωνισμένος, Πάτερ καὶ τὸν ὁρόμον ἐτέλεσας τῆς ἀσκήσεως, τετήρηκας δὲ τὴν πίστιν δέχου τὸ στέφος ἀφθαρτόν.

Δόξης καὶ χαρμολύπης πλήρης ἡ μνήμη σου, τῶν μοναστῶν τῆς χορείας εὐφραίνουσα καὶ τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ποτίζουσα.

Δόξα ἱσαδικόν

Αἰώνιε Παντάναξ, Πάτερ Λόγε Πνεῦμα, τοὺς εἰς σὲ προστρέχοντας, πιστὸς περισώζε, ταῖς Μελετίου πρεσβεΐαις τοῦ σοῦ θεράποντος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Ωραῖος ὁ καρπὸς σου, ἔφυ Θεοτόκε, οὐχὶ φθορᾶς τοῖς μέτεχουσι πρόξενος ἀλλὰ ζωῆς, τοὺς ἐν πίστι ἡμῶν μεγαλύνουσι.

Καταβασίαι τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἡχος πλ. δ'

Σταυρὸν χαράζας Μωϋσῆς, ἐπ' εὐθείας· ῥάβδῳ τὴν Ἐρυθρὰν διέτεμε τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι· τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς,

Φαραὼ τοῖς ἄρμασι. κροτήσας ἦνωσεν ἐπ' εὐρους διαγράψας, τὸ ἀήττητον ὄπλον, διὸ Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδοξάσται.

Ράβδος εἰς τύπον τοῦ Μυστηρίου παραλαμβάνεται τῷ βλαστῷ γὰρ προκρίνει τὸν ἱερέα· τῇ στεριευούσῃ δὲ πρῶν ἐκκλησία νῦν ἐξήνθησε, ξύλον Σταυροῦ εἰς κράτος καὶ στερέωμα.

Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐδόξασά σου, τὴν θεότητα.

Ωτρισμαχάριστον ξύλον, ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος· δι' οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας, τὸ ἐν σοὶ δελεασθείς, Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί, τῷ παρέχοντι τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Νοτίου θηρὸς ἐν σπλάγχνοις, Παλάμας Ἰωνᾶς σταυροειδῶς διεκπετάσας, τὸ σωτήριον πάθος προδιετύπου σαφῶς· ὅθεν τριήμερος ἐκδύς, τὴν ὑπερκόσμιον Ἀνάστασιν ὑπερῶν γράφισε, τοῦ σαρκὶ προσπαγέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τριήμερῳ ἐγέρσει, τὸν Κόσμον φωτίσαντος.

Εκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβοῦς λαοὺς ἐκλόνισε, πλεόν ἀπειλῆς, καὶ δυσφημίας θεοσυτοῦς ὅμως τρεῖς Παῖδες οὐκ ἐδειμάτωσε, θυμὸς θηριώδης, οὐ πῦρ βρόμεον· ἀλλ' ἀντηχοῦντι δροσοδόλῳ πνεύματι, πυρὶ συνόντες ἔψαλλον. Ὁ ὑπερύμνητος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Εὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσαριθμοί, δημιουργὸν Πατέρα Θεὸν ὑμνεῖτε, τὸν συγκαταθάνατον λόγον καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα· καὶ ὑπερυψοῦτε τὸ πᾶσι ζῶντι παρέχον, Πνεῦμα Πανάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡ Τιμιωτέρα

Μυστικῶς εἰ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, ὑφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ ζωηφόρον ἐν γῇ πεφυτούργηται δένδρον· δι' οὗ νῦν ὑψουμένου, προσκυνοῦντες αὐτὸν σὲ μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ὁσίου Μελετίου. Γυναῖκες ἀκουήσθητε.

Ο μέγας καὶ πανθαύμαστος, ἐν ἀσκηταῖς Μελέτιος, χοροὶ Ὁσίων ἐγείρει εἰς τὴν σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην, πιστῶς συνεόρτασαι νῦν, ταῖς τῶν Ἀγγέλων τάξεσιν, ὡς τοῦ Δεσπότης ὑμῆσαι, τὸν βασιλέα τῆς δόξης αἰώνιον τρισάγιον μέλπειν.

Τοῖς μαθηταῖς

Φωστῆρος δίκην Ὅσιε, ὁ φωσφόρος σου βίος, ἀστράψας κατεφώτισε τὴν ὑψηλίον πᾶσαν, ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτῖσι, διὰ στόλου γὰρ Πάτερ, ἀνῆλθες, ὡς ἐν κλίμακι, πρὸς Θεὸν ἐνθα πάντων, τῶν ὀρεκτῶν τὸ ἔσχατον ὄντως πέλει, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος τῶν τιμώντων σε Μάκαρ.

Τῆς Ἰνδίκτου καὶ Θεοτοκίου

Δημιουργὸς καὶ πρύτανις, πάσης κτίσεως πέλων, καιρὸς καὶ χρόνος θέμενος, ἐν τῇ σῇ ἐξουσίᾳ, τὸν ἐνιαύσιον κύκλον, εὐλογίαις οἰκτίρμων, χρηστότητος στεφάνωσον, ἐν εἰρήνῃ φυλάττων σου τὸν λαόν, ἀβλαβῇ ἀπήμαντον δυσωποῦμεν, πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε, καὶ τῶν θείων Ἀγγέλων.

Εἰς τοὺς Αἰῶνες, τῆς Ἰνδίκτου καὶ τοῦ Ὁσίου Μελετίου ἤχος γ'

Προαιώνιε Λόγε τοῦ Πατρός, ὁ ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων, καὶ συστησάμενος τὴν κτίσιν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι· ὁ καιρὸς καὶ χρόνος, ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, δωρούμενος εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις σου, νίκας τῷ πιστοτάτῳ Βασιλεῖ, εὐφορίαν τε τῇ γῇ, καὶ ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ'

Η βασιλεία σου Χριστὲ ὁ Θεὸς βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων, καὶ ἡ δεσποτεία σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ· πάντα γὰρ ἐν σοφίᾳ ἐποίησας, καιροὺς ἡμῖν καὶ χρόνους προθέμενος· διὸ εὐχαριστοῦντες κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα βρωῶμεν. Εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, καὶ καταξίωσον ἡμᾶς ἀκατακρίτως βοᾶν σοι· Κύριε δόξα σοι.

Ι τοῦ Ἁγίου Συμεὼν ἤχος β'

Εκ ρίζης ἀγαθῆς, ἀγαθὸς ἐβλάστησε καρπός, ὁ ἐκ βρέφους ἱερός Συμεὼν, χάριτι μᾶλλον ἢ γάλακτι τραπεῖς καὶ

ἐπὶ πέτρᾳ τὸ σῶμα ὑψώσας, πρὸς Θεὸν δὲ ὑπερυψώσας τὴν διάνοιαν, αἰθέριον διεδυμήσατο ταῖς ἀρεταῖς ἐνδιαίτημα· καὶ ταῖς θείαις δυνάμεσι συμμετεωροπορῶν, Χριστοῦ γέγονεν οἰκητήριον τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

3 τοῦ Ὁσ. Μελετίου ἤχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Επλήσθη ἡ ἔρημος παρὰ σοῦ παναιοῦσθε, ἐδιώχθη Πνεύματα πονηρότατα· καὶ μοναχῶν οἰκητήρια καὶ γέννηται τίμια δοξαζόντων τοῦ Θεοῦ ἐν τοῖς ἔργοις Μελέτιε, φιλοπόνως τε τὸ γλυκύτατον μέλι τῆς ἐνθέου ἀρετῆς ἐργαζομένων καὶ μιμουμένων τὸν βίον σου.

Τῶν παθῶν τὰ ζιζάνια, ὦ Μελέτιε Ὅσιε, ὁ ἐχθρὸς ἐπάγεται κατασπείρας μοι· ταῦτα βοᾷ σοι τὸ ποιμνιον, τόσον ἄλλ' ἀγρύπνοις σου ἱκεσίαις εὐλαβῶς ἀβλαβῇ με συντήρησον, ὅπως ἄξιός τῳ Σωτῆρι τῶν ὅλων, σῆτος θείας ἀποθήκης χρηματίσω δι' ἀρετῆς τελειούμενος.

Πατροῦ ἐμπειροτάτου, νοσημάτων γινώσκουσα τῶν ψυχῶν μακάριε, ἦν συνήθροισας ποιμὴν βοῶσα, θεράπευσον τὰ τραύματα Ὅσιε, ἃ τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ τὰ δεινὰ ἐνεποίησε τῇ καρδίᾳ μου ὑγιῇ με καὶ σῶσον ἱκετεύω τὸν Δεσπότην συντηρῆσαι παντοίας βλάβης ἀμέθικτον.

Δόξα τοῦ Ὁσίου Μελετίου ἤχος πλ. β'

Τὸν τῆς Ἑλλάδος παμφαῆ καὶ τηλαυγῇ φωστῆρα τῶν μοναστῶν τὸ κλέος, τῶν ἀρετῶν τὸ λαμπρὸν ἐνδιαίτημα· ἐφυμνίοις ἐφυμνήσωμεν τῶν ὀρθοδόξων οἱ δῆμοι, κροτοῦντες καὶ λέγοντες· χαίροις τῶν θαυμάτων ὁ ποταμός, καὶ τῶν ἱαμάτων τὸ πέλαγος· χαίροις ὁ νοῦς ὁ οὐράνιος, ὁ τὴν ὕλωδὴ σύνθεσιν διαπτὰς ὡς αἰθέριος· χαίροις τῶν ἐν ἀνάγκαις, καὶ νόσοις, καὶ κινδύνοις, καὶ δυσημερίαις, θεβαία προστασία· χαίροις θεόφρων Μελέτιε, τρανῶς νῦν καθορῶν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐν περ μὴ παύσης πρεσβεῦν ὑπὲρ παντὸς τοῦ λαοῦ τοῦ δοξάζοντος τὴν σεβασμίαν σου κοίμησιν.

Καὶ νῦν τῆς Ἰδίκτου ὁ αὐτός.

Ο Πνεύματι Ἁγίῳ συνημμένος, ἀναρχε Λόγε καὶ Υἱέ, ὁ τῶν πάντων ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν συμπαντουργὸς καὶ συν-

δημιουργός, τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ εὐλόγησον, φυλάττων ἐν εἰρήνῃ τῶν ὁρθοδόξων τὰ πλήθη, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων σου.

Δοξολογία μεγάλη εἰς τὴν Λειτουργίαν τυπικὰ Ὡδὴ γ'.

καὶ στ' τοῦ Ὁσίου.

Οἱ Μακαρισμοὶ καὶ τὰ Ἀπολυτίκια ὄρα εἰς τὸν Ἑσπερινὸν Κοντακ. Ὁ Ἀρχήτω. Τρισάγιον. Ὁ Ἀπόστολος τοῦ Ὁσίου. Προκείμενον. Ἦχος βαρὺς.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ. Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων. Πρὸς Κολασσασεῖς Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κυριακὴ τριακοστή. Ἑωθινὸν 8

Αδελφοὶ ἐνδύσασθε ὡς ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ Ἅγιοι καὶ ἡγαπημένοι, σπλάγχνα χρηστότητα, οἰκτιρμῶν, ταπεινοφροσύνην, πραότητα, μακροθυμίαν ἀνεχόμενοι ἀλλήλων, καὶ χαριζόμενοι ἑαυτοῖς, ἐάν τις πρὸς τινα ἔχει μομφήν· καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἐχαρήσατο ἡμῖν, οὕτω καὶ ὑμεῖς. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις τὴν ἀγάπην ἣτις ἐστὶ σύνδεσμος τῆς τελειότητος. Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ βραβευέτω ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, εἰς ἣν καὶ ἐκλήθητε ἐν ἐνὶ σώματι καὶ εὐχάριστοι γίνεσθε. Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἐνοικήτω ἐν ὑμῖν πλουσίως ἐν πάσῃ σοφίᾳ διδάσκοντες καὶ νουθετοῦντες ἑαυτοὺς, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ἐν χάριτι ᾄδοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν τῷ Κυρίῳ. Ἀλληλούια, Ἀλληλούια, Ἀλληλούια.

Ἱερεῦς. Σοφία ὀρθοὶ ἀκούσωμεν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου εἰρήνῃ πᾶσι.

Εὐαγγέλιον τῆς Ἰνδίκτου

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Ναζαρέτ, οὗ ἦν τεθραμμένος· καὶ εἰσῆλθε κατὰ τὸ εἰωθὸς αὐτῷ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν Σαββάτων εἰς τὴν συναγωγὴν· καὶ ἀνέστη ἀναγνῶναι. Καὶ ἐπεδόθη αὐτῷ βιβλίον Ἡσαίου τοῦ Προφήτου καὶ ἀναπτύξας τὸ βιβλίον εὗρε τὸν τόπον οὗ ἦν γεγραμμένος πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμὲ οὗ ἕνεκεν ἔχρισέ με· εὐαγγελισσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με ἰάσα-

σθαι τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, κηρύξαι αἰχμαλώτοις ἄφεσιν καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, ἀποστεῖλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, κηρύξαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν. Καὶ πτύξας τὸ βιβλίον, ἀποδοὺς τῷ ὑπηρέτῃ, ἐκάθισεν· καὶ πάντων ἐν τῇ συναγωγῇ οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἀτενίζοντες αὐτῷ. Ἦρξατο δὲ λέγειν πρὸς αὐτούς. Ὅτι σήμερον πεπλήρωται ἡ Γραφὴ αὕτη ἐν τοῖς ὠσὶν ὑμῶν. Καὶ πάντες ἐμαρτύρουν αὐτῷ καὶ ἐθαύμαζον ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς χάριτος, τοῖς ἐκπορευομένοις ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ.

Τὸ Μεγαλυνάριον τοῦ Ὁσίου Μελετίου

Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, Ἀσκητῶν τὸ κλέος καὶ Ἑλλάδος τὴν καλλονήν, τὸν ὑπὲρ Κυρίου θανόντα ἐν ἀσκήσει, σώζοντα ἐν Ἀγγέλοις, ὑπὲρ ἡμῶν Μελέτιε πρέσβευε.

Ἀντὶ τοῦ Κοινωνικοῦ ἀναγινώσκεται ὁ βίος τοῦ Ὁσίου.

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

α. Οὗτος ὁ θαυμάσιος καὶ ἀληθὴς δοῦλος τοῦ Θεοῦ Μελέτιος ἐγεννήθη εἰς ἐν χωρίον τῶν Καππαδοκῶν Μουταλάσκη καλούμενον, τὸ ὅποιον καὶ τὸν Μέγαν Σάββαν ἐβλάστησεν, οἱ γονεῖς του ἦσαν κατὰ πολλὰ ἐνάρετοι, Ἰωάννης καὶ Σοφία ὀνομαζόμενοι, τῶν ὁποίων τὰς ἀρετὰς τὸ παιδίον μιμούμενον, ἐπρόκοπτε καθ' ἐκάστην ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας, καὶ ᾤξανε οὐ μόνον ἀπὸ τὴν μητέρα του Σοφίαν παιδαγωγούμενον, ἀλλὰ καὶ ἄνωθεν φωτιζόμενον, μετὰ τὸ γάλα τῆς ὁποίας τὸ ζωηρὸν καὶ ἀκόρεστον ἐτρέφετο περισσότερο, παρὰ μετὰ τῆς μητρὸς του. Τὸν ἔβαλαν οἱ γονεῖς του εἰς τὸ σχολεῖον διὰ νὰ μάθῃ γράμματα, ἀλλ' ἔτυχε βραδὺς εἰς τὸν νοῦν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὰ μαθήματα· ἀλλὰ ἡ σπουδὴ του καὶ πίστις πρὸς τὸν Θεὸν ἀνεπλήρωσε τὸ ὑστέρημα τῆς φύσεως· ὅτι εὗρε τρόπον πάνσοφον ὁ πεφωτισμένος νέος, ἐλπίζων εἰς τὸν Θεὸν νὰ τοῦ δώσῃ φώτισιν· ζηλώσας λέγω τὴν πίστιν τῆς Αἰμόρρου, καὶ πιστεύων ἀδιακρίτως, ὅτι ἐάν μόνον ἐγγίσῃ εἰς τὸ ἄκρον τῶν ἱματίων τοῦ Ἰησοῦ, λεπτύνεται ὁ νοῦς του νὰ ἐννοῇ τὰ γράμματα, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πρὶν ἀρχίσῃ τὴν λειτουργίαν ὁ Ἱερεὺς· καὶ ἀπελθὼν

εἰς τὰ ὀπίσω μέρη τῆς ἀγίας Τραπεζῆς, ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ὑποκάτω τοῦ θείου πέπλου, τὸν ὁποῖον ὀνομάζομεν κοινῶς ἐνδύτην· καὶ ἔσκεκεν οὕτω μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ πίστεως, ἕως οὗ ἐτελειώθη ἡ λειτουργία· καὶ ὦ του θαύματος! ἔλαβε τὴν χάριν, καθὼς ἐπίστευσε, καὶ ἐξελθὼν ἀπὸ τὴν λειτουργίαν, ἔμαθεν ἐκ στήθους τὴν δευτέραν ὡδὴν τοῦ Προφήτου Μωϋσέως μὲ μίαν φορὰν ὅπου τὴν ἀνέγνωσεν· ὁμοίως καὶ τὰ δύσκολα μαθήματα ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην μὲ πολλὴν εὐκολίαν ἐννοοῦσεν. Οὕτω μεταβαίνων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπρόκοπτεν εἰς σοφίαν καὶ δύναμιν, προβαίνων ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν ἐφθασεν εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ θείου πληρώματος.

β'. Οἱ μὲν γονεῖς αὐτοῦ ἐμελετοῦσαν νὰ νυμφεύσουν τὸν Μελέτιον, μὴ εἰξεύροντες τί ἐμελέτα εἰς τὴν καρδίαν του. Μόλις εἶδεν ὁ Ὅσιος ὅτι ἐσκέπτοντο νὰ τὸν χωρίσουν ἀπὸ τὸν ἔνθεον ἔρωτα, ἔκρινε δίκαιον νὰ παρακούσῃ, τοῦ δὲ Ποιητοῦ καὶ Σωτῆρος ὑπήκοος, ἀκούων αὐτοῦ τὰ σωτήρια λόγια: «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ἡμᾶς», καὶ πάλιν: «Εἴ τις ἔρχεται πρὸς με, καὶ οὐ μισεῖ τὸν πατέρα αὐτοῦ, καὶ τὴν μητέρα, καὶ γυναῖκα, καὶ τέκνα καὶ ἀδελφούς, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, οὐ δύναται μοι εἶναι μαθητής». Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἀκούσας ὁ πεφωτισμένος νέος, προκρίνει τὸν ἔνθεον ἔρωτα, ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον ἐγκαταλείπει γονεῖς, συγγενεῖς, φίλους κτήματα, χρήματα, καὶ ὅλας τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος καὶ φεύγει ἀπὸ τὴν ἀγαπητὴν του πατρίδα ἀκολουθῶν τὸν Χριστὸν ὅπου τὸν ἐκάλεσε· φθάσας εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν· ἐκεῖ εἰσῆλθεν εἰς ἓν Μοναστήριον ὅπου ἔμεινε ποτε ὁ Μέγας Χρυσόστομος, ὅπου μέινας 3 ἔτη ἔγινε καλόγηρος. Ἐπειτα ἐπιθυμῶν νὰ πολιτευθῇ ἐναρετώτερον εἰς τὴν ἔρημον, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ κοινόβιον, θέλων νὰ μιμηθῇ τὸν Προφήτην Ἠλίαν, καὶ Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον. Ὑπῆγε λοιπὸν καὶ ἐπροσκύνησε πρότερον τὸν Μέγαν Δημήτριον· καὶ ἐκεῖ παρεκάλεσε τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον, νὰ τὸν ὁδηγήσουν εἰς τόπον σωτήριον. Ἐπειτα ἐξελθὼν ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην τὸν

ὑπήντησεν ἓνας νέος κόσμιος εἰς τὸ ἦθος καὶ τὴν μορφήν εὐπρεπὲς καὶ χαριέστατος. Ὅστις προσεποιήθη πῶς ἐβάδιζεν εἰς τὴν αὐτὴν ὁδόν, ὅπου ἐβάδιζεν ὁ Μελέτιος καὶ τὸν ἠρώτησε ποῦ πηγαίνει. Ὁ δὲ Ὅσιος τοῦ λέγει, «ἕως τὴν Ρώμην βούλομαι νὰ φθάσω διὰ νὰ προσκυνήσω τῶν ἁγίων Ἀποστόλων τὰ λείψανα». Ὁ δὲ νέος τοῦ λέγει· «Δὲν εἶνε καιρὸς τώρα νὰ ὑπάγῃς ἐκεῖ, ἀλλὰ εἰς τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὰς Θήβας, πλησίον πρὸς τὸ νότιον μέρος εἶνε Μοναστήριον Γεωργίου τοῦ Μάρτυρος καὶ ἐκεῖ σοῦ ἡτοίμασε τὴν κατοικίαν ὁ Κύριος». Ταῦτα εἰπὼν, ἔγεινεν ἀφανὴς ὁ φανὴς νεανίας. Ὁ δὲ Ὅσιος γνωρίζων πῶς ἦτον ἐκ Θεοῦ ἡ ὁρασις, ὑπήκουσε τοῦ θείου προστάγματος καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸν ρηθέντα ναόν, ἔμεινεν ἐκεῖ ἀγωνιζόμενος· καὶ ὅσον αὐτὸς ἐπροσπαθοῦσε νὰ κρύπτῃ τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τόσον αὐτὴ τὸν ἐμαρτύρει καὶ ἐφανέρωνεν· ἐπειδὴ πόλις ὅπου εἶνε εἰς ὑψηλὸν ὄρος δὲν κρύπτεται. Λοιπὸν ὑπῆγεν ἡ φήμη τοῦ εἰς ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἔθνη, καὶ ἐσυνάχθησαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ πρὸς ζῆλον αὐτοῦ καὶ μίμησιν. Ὁ δὲ Ὅσιος ἐπειδὴ εἶχε τάξιμον νὰ προσκυνήσῃ εἰς τὴν Ρώμην καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐπῆρεν ἀπὸ τοὺς Πατέρας συγχώρησιν, καὶ ἓνα μοναχὸν εἰς τὴν συνοδίαν του, καὶ προσκυνήσαντες ἐπέσπρεψαν πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ Μοναστήριον. Οἱ δὲ Πατέρες ἰδόντες τὸν θεῖον Μελέτιον, ἐχάρησαν τόσον, ὅσον ἐλυποῦντο πρότερον τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ καὶ στέρησιν, καὶ τὸν εὐλαβοῦντο ὅλοι ὡς Ἅγιον.

γ'. Ἀλλ' αὐτὸς ἐταπεινοφρόνει πολλὰ, καὶ δὲν ἐπαίρετο διὰ τίποτε, ἀλλὰ ἔτρεχεν εἰς τὰς ὑπηρεσίας τῆς μονῆς πρότερον ἀπὸ ὅλους, καὶ ἐτοιμότερον. Καὶ καθὼς ἦτον ταπεινὸς εἰς τὸ φρόνημα, ὅπως ἦτον εἰς τὰ ἱμάτια εὐτελέστατος, φορῶν μόνον ἓν ῥάσον τρίχινον, τὸ ὁποῖον ἀνέρραπτε καὶ ἐμπάλωνεν· ὁμοίως καὶ τὰ ὑποδήματα ἦσαν παλαιὰ καὶ ἄχρηστα. Ἐξόχως δὲ ἐφύλαξε τόσον τὴν ἐγκράτειαν, ὅπου οὔτε νερὸν ἐχόρτασεν, οὔτε ἄρτον ἔφαγε πρὸς αὐτάρκειαν· ἀλλὰ μόνον ὀλίγον ἐγεύετο ἀπὸ ταῦτα, ὅσον νὰ φύγῃ τὸν ἀνθρώπινον ἔπαινον, καὶ διὰ νὰ λαμβάνῃ ἀπὸ τὴν ὀλίγην τροφὴν μικρὰν δύναμιν, νὰ ὑπηρετῇ τοὺς Ἀδελφούς, καὶ νὰ κάμνῃ

καὶ τὸν κανόνα τοῦ προθύμου. Εἶχον δὲ εἰς τὴν μονὴν ἐκείνην συνήθειαν, νὰ τρώγουν ὅλοι ἀπὸ τὰ φαγητὰ ὅπου ἐβαλλεν ὁ κελλάρης εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλ' ὅσον ἐπροαιρεῖτο ἕκαστος, ἤγουν ἄλλος πολὺ, ἄλλος ὀλιγώτερον. Ὁθεν ἔτρωγε καὶ ὁ πάνσοφος Μελέτιος ἀπὸ ὅλα τὰ παρατιθέμενα διὰ νὰ μὴ φαίνεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνόμιος· ἀλλὰ μετελάμβανε τόσον ὀλίγον, ὅπου δὲν τοῦ ἐδίδεν ἀπόλαυσιν. Εἰς δὲ τὰς διακονίας ὅλας τῆς μονῆς ἦτο πρόθυμος, σπουδαῖος καὶ ἐδούλευεν ἄοκνα· καὶ ὅταν ἐκτιζαν οἶκον, ἐσήκωνε τὰς βαρυτέρας πέτρας, ὅπου οἱ ἄλλοι δὲν ἠδύναντο ὁμοίως καὶ εἰς κήπους, ἀμπελῶνας, καὶ ἀλλαχοῦ ἦτον πρόθυμος, καὶ ἐφύτευσε πολλὰ δένδρα· καὶ ἕως τὴν σήμερον οἱ κόποι τοῦ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ Μελετίου ἔχοντες. Μὴ ὑποφέρων οὖν ὁ ἐπίβουλος καὶ πολυμήχανος ὄφιν νὰ βλέπῃ τοιαῦτα θαυμάσια κατορθώματα, ἐδοκίμασε νὰ μαστίξῃ ἐκεῖνον ὅπου τὸν ἐμάστιζε, καὶ τοῦ δίδει μεγάλας δδύνas καὶ πόνους εἰς ὅλον τὸ σῶμα, καὶ ἐξόχως εἰς τοὺς πόδας.

δ'. Καὶ ἐπρήσθησαν οὗτοι ἀπὸ τὴν πολλὴν ὀρθοστασίαν καὶ ἔτρεχεν ὕλη δυσώδης καὶ ἀνυπόφορος. Οἱ δὲ λοιποὶ βροναχοὶ ἐλυποῦντο σφόδρα· κατὰ τύχην ἰατρός τις ἦλθεν εἰς τὸ Μοναστήριον, τὸν ὁποῖον μόλις ἰδὼν ὁ Ὁσίος τοῦ λέγει: «Ἰατρέ, θεράπευσον μᾶλλον σεαυτὸν, οἰκονόμησον τὰ πράγματα τῆς οἰκίας σου, ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας τελειώνει ἡ παροικία σου, καὶ τότε ὑπάγεις εἰς τὸν τόπον, ὅπου σοὶ ἡτοίμασαν τὰ ἔργα σου». Ταῦτα εἶπε, καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπέθανεν ὁ ἰατρός· καὶ ἐθαύμασαν ὅλοι τὸν Ὁσίον εἰς τὴν πρόρρησιν. Ἐκεῖνος δὲ ἔχων ὅλως τὸν νοῦν καὶ φροντίδα εἰς τὴν ψυχὴν, δὲν ἐφρόντιζε διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ σώματος, φροντίζων νὰ ὑπερβῇ τὸν Ἰὼβ ὁ μακάριος. Ὅτι ἐκεῖνος μὲν εἶχεν ὄστρακον, καὶ ἔζηεν ὀλίγον τὰς πληγὰς πρὸς μικρὰν θεράπευσιν. Οὗτος τόσῃν ὑπομονὴν εἶχεν ὥστε δὲν ὑπέφερε ἀπὸ τοὺς σκώληκας ποῦ εἶχεν εἰς τὰς πληγὰς τῶν ποδῶν καὶ τὸν ἔτρωγαν. Ἦρχισε νὰ γνωρίζεται μὲ τὸ ἀκόλουθον θαῦμα. Εἶχεν ἓνα μαθητὴν, ἱερομόναχον Μάρκον ὀνόματι, ὁ ὁποῖος τοῦ εὐλόγει τὴν τράπεζαν. Οὗτος ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐτελεύτησε. Καὶ συναθροισθέντων τῶν ἀδελ-

φῶν νὰ ἐνταφιάσουν τὸ λείψανον, εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν πρὸς τὸν Μελέτιον: «πρόσταξε Πάτερ τὸν μαθητὴν σου νὰ κάμῃ στίχον, νὰ ψάλλωμεν». Τότε ὁ Ὁσίος διὰ νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἀπιστίαν τοῦ, καὶ διὰ νὰ ἀποδείξῃ τοῦ Δεσπότη τοὺς λόγους ἀληθεῖς («πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι») εἶπε πρὸς τὸν νεκρὸν: «Τέκνον μου Μάρκε εὐλόγησον», Τότε ὁ νεκρὸς (ὦ τοῦ θαύματος!) ἐπήκουσε, καὶ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐσήκωσε τὴν δεξιάν, καὶ κάμνων Σταυρὸν εἰς τὸ πρόσωπόν του, ἐκίνησε τὰ χεῖλη τοῦ λέγων: «Εὐλογητὸς ὁ Θεός», καὶ τὰ ἐπίλοιπα τοῦ στίχου καὶ ἔμεινε πάλιν νεκρὸς ὡς τὸ πρότερον. Ἰδοὺ καὶ ἕτερον θαῦμα τοῦ Ὁσίου. Ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων μαθητῶν ἦτον καὶ ἓνας αὐθάδης καὶ ἀπαίδευτος ὀνόματι Νικόδημος, τὸν ὁποῖον δὲν ἄφινε νὰ ἱερωθῇ ὁ θεὸς Μελέτιος, ἡξεύρων αὐτὸν ἀνάξιον, αὐτὸς δὲ κατέφυγεν εἰς Θήβας καὶ ἐχειροτονήθη ἀπὸ τὸν ἀρχιερέα. Ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας μεγάλῃ ἀνομβρία ἐπεκράτει ἐν Θήβαις, οἱ κάτοικοι τότε ἕκαμον λιτανεῖαν καὶ ἡγουμένου τοῦ Νικοδήμου μετέβησαν εἰς τὸν Ὁσίον καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ δεηθῇ εἰς τὸν Θεὸν διὰ νὰ βρέξῃ. Πρὸςευχθέντος τοῦ Ὁσίου ἤρχισε βροχὴ ραγδασιότη, ἰδὼν δὲ μετὰ τοῦ πλήθους καὶ τὸν Νικόδημον διέταξε καὶ τὸν ἐξέδυσαν καὶ τὸν ἔρριψαν ἐντὸς λάκκου, μερικοὶ ὅμως εὐσπλαχνισθέντες αὐτὸν τὸν ἀνέσυραν τοῦ λάκκου κατακρίνοντες τὸν Ὁσίον ὡς ἄσπλαγχνον, ἀλλ' ὦ τοῦ θαύματος κεραυνὸς πεσὼν κατέκαυσεν αὐτόν, οὕτω ἐτιμωρήθη ὁ ἄθλιος διὰ τὴν μεγάλην του ἀσέβειαν καὶ ἀνυπακοὴν ἐθανατώθη. Ἀλλ' ἄς ἔλθωμεν εἰς τὰ χαριέστατα τοῦ Ὁσίου θαῦματα. Ἀνθρωπὸς τις Θηβαῖος πλούσιος εἶχε θυγατέρα, τὴν ὁποίαν ἔταξεν εἰς υἱὸν ἑνὸς ἄλλου πλουσίου ἀρχοντος, σκοπεύων δὲ νὰ δώσῃ ὄλην του τὴν περιουσίαν ὡς προῖκα μετέβη εἰς τὸν Ὁσίον καὶ τοῦ λέγει: «κάμε τίμιε Πάτερ διὰ τὴν κόρην μου δέχσιν νὰ περάσῃ εἰρηνικὰ μὲ τὸν ἄνδρα, ὅπου τὴν ἐμνήστευσα». Ὁ δὲ Μελέτιος προβλέπων ὡς παρόντα τὰ μέλλοντα, ἀπεκρίνατο· «ἐὰν ἀγαπᾷς τὴν κόρην καὶ τὸ συμφέρον σου, ἄφες τοὺς γάμους, ὅτι εἰς ἓνα μῆνα τὴν παίρνει ὁ νυμφίος της, καὶ δὲν ζημιώνεσαι τὴν προῖκα της ἁδικᾶ, καὶ κερδαίνει καὶ αὐτὴ τὴν παρθενίαν

της.» Δέχεται τὴν συμβουλὴν ὁ Θηβαῖος, καὶ πρὶν νὰ τε-
λειώσῃ ὁ μὴν ἀπῆλθεν ἡ κόρη πρὸς Κύριον· καὶ ὁ πατήρ
της ἐπώλησεν ὅλην τὴν τὴν προῖκα, καὶ τὴν ἔδωκεν ἐλεη-
μοσύνην, διὰ νὰ τὴν εὖρῃ ἐκεῖνη καὶ αὐτὸς ζῶν αἰώνιον.
Ἐχὼν δὲ ὀκτὼ χρόνους ὁ Ὅσιος εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ
Ἀγίου Γεωργίου καὶ μὴ εὐρίσκων ἡσυχίαν ἀνεχώρησεν ἀπ'
ἐκεῖ ψηφίσας ὡς ἡγούμενον ἕναν ὀνόματι Νικόλαον, αὐτὸς δὲ
μετέβη εἰς τὸ ὄρος τῆς Μιουπόλεως, δύσβατον κατὰ πολὺ
ἐνθα ὑπῆρχε μικρόν τι Μοναστήριον τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι
τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὅπου τὸ ἡγουμένευσεν ἕνας ἐνάρετος
κληρικός ὀνόματι Θεοδόσιος, ὅστις ἐδέχθη τὸν Ὅσιον μετὰ
πλείστης ἀγαλλιάσεως, καὶ τοῦ ἔδωκε τὴν μονὴν νὰ τὴν
κυβερνᾷ ὡς βούλεται· καὶ μὲ τὸν καιρὸν διὰ τὴν ἀγάπην
τοῦ Μελετίου ἐσυναθροίσθησαν καὶ ἐκεῖ ἀναρίθμητοι, καὶ
ἔγεινε Λαύρα ἡ ἔρημος. Εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐκοιμήθη ὁ Θεο-
δόσιος, καὶ ἔμεινεν ὅλη ἡ προστασία εἰς τὸν Μελέτιον. Ἦ-
σαν δὲ οἱ Ἀδελφοὶ ἑκατὰ καὶ περισσότεροι, καὶ καθ' ἑκά-
στην ἡῴξαν· ὁ δὲ Ὅσιος ὑπεδέχετο ἅπαντας· καὶ ἐκτιζαν
κελλία καὶ οἰκητήρια, εἰς τὰ ὅποια ἐσυγκοπίαζε καὶ ἐβοήθει·
ὁ Ὅσιος, καὶ τοὺς ἐρμήνευε καὶ ἐνουθέτει τὰ χρειάζόμενα,
διδάσκων αὐτοὺς πρὸ πάντων νὰ ἔχουν πτωχείαν ἐξωθεν καὶ
ἐσωθεν, νὰ μὴ φροντίζουν διὰ τὴν σάρκα πῶς νὰ τραφῶσιν,
ἀλλὰ νὰ ἐλπίζουν εἰς τὸν Θεόν, ὅστις θὰ τοὺς διακυβερνᾷ εἰς
ἕσα χρειάζονται. Αὐτὰ καὶ ἄλλα ψυχωφελῆ τοὺς ἔλεγεν ὁ
Μελέτιος καὶ δὲν τοὺς ἐσυγχώρησε νὰ ἀγοράσουν χωράφια,
ἢ βόδια, ἢ ἄλλα χρειάζόμενα πράγματα, διὰ νὰ μὴ ἀπα-
σχολούμενοι μὲ τὴν γεωργίαν λησμονῶσι τὴν κυριωτέραν
ἐργασίαν· τὴν προσευχὴν· φοβούμενος τὴν παραβολὴν ἐκει-
νου, ὅπου ἐδιώχθη ἀπὸ τοὺς γάμους, διότι δὲν ἐφόρει τοῦ
γάμου τὸ ἔνδυμα. Ἦτον ἐκεῖνο τὸ ὄρος ἄλλος παράδεισος,
καὶ ἐξύμνουν οἱ τρισμακάριοι ἀδιαλείπτως τὸν Κύριον. Ὁ
ὁποῖος βλέπων τὴν ταπείνωσιν αὐτῶν καὶ τὴν ἀγαθὴν προ-
αίρεσιν, ἐφώτιζε τοὺς πλουσίους, καὶ τοὺς ἐστελλαν εἴτι
ἐχρειάζοντο. Ἡ φήμη τοῦ Μελετίου μετέβη εἰς πολὺν κό-
σμον, ὅθεν οὐ μόνον ὁ κοινὸς λαός, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Βασι-
λεὺς τοῦ καιροῦ ἐκείνου ὁ θεοσεβέστατος Ἀλέξιος, ἀκούσας

τὰς μεγάλας ἀρετὰς τοῦ Ὁσίου, τὸν εὐλαβήθη θαυμασιώ-
τατα, καὶ τοῦ ἔστειλεν ἐλεημοσύνην μυρία φλωρία χρυσᾶ,
παρακαλῶν αὐτὸν νὰ τὰ δεχθῇ, καὶ ὅταν ἔχῃ χρειάν ἄλλην
πάλιν διὰ οἰκοδομὴν ἢ ζωοτροφίαν τῶν ἀδελφῶν, νὰ τοῦ κά-
μνῃ λόγον, καὶ αὐτὸς νὰ τοῦ στέλλῃ ὅσα χρειάζεται. Ὁ δὲ
Ὅσιος εὐχαριστήσας τὸν Βασιλέα διὰ τὴν πλουσίαν του
προαίρεσιν ἐκράτησε μόνον 422 τὰ δὲ ὑπόλοιπα ἔστειλεν
ὀπίσω λέγων, ὅτι τόσα μόνον ἐχρειάζοντο, καὶ νὰ τὰ στέλλῃ
κάθε χρόνον, διὰ νὰ μὴ φυλάττουν ἐκεῖνοι, θησαυρίζοντες
εἰς τὴν ἔρημον. Οὕτω καὶ ἔκανε ὁ θεοσεβέστατος Ἀλέξιος, ὁ
δὲ Ὅσιος παρεκάλει ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν Θεόν, πολλὰς φορές ἐ-
σώθη ἀπὸ κινδύνους ὁ Ἀλέξιος, μίαν ἡμέραν οἱ Κομάνοι
ἐξεστράτευσαν κατὰ τῆς Θράκης μὲ πολὺ στράτευμα, παρα-
λαβὼν δὲ καὶ ὁ Ἀλέξιος τὰ στρατεύματά του μετέβη πρὸς
συνάντησίν των, ὁ Ὅσιος ὅμως ἐπρογνώρισε τὸν κίνδυνον·
ἐκεῖ εἰς τὸ ὄρος εὐχόμενος καὶ ἐφώνηξε λέγων «Φυλάττου νὰ
μὴ ἐξέλθῃς ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Ἀγχιάλου θαυμαστὲ Ἀλέ-
ξιε». Ταῦτα εἰπὼν ἐσήκωσεν εἰς τὸν ἀέρα τὴν δεξιάν καὶ
ἐσφράγισε τὸν τύπον τοῦ τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο
ὅπου ἐβλεπε τὸν μακρὰν ἀπέχοντα Βασιλέα ὡς παρόντα καὶ
ἀκούοντα. Ἐτυχε δὲ τότε πλησίον τοῦ Ὁσίου ἕνας εὐλαβὴς
μοναχὸς ἀπὸ τὴν συνοδίαν του, Ἰλλαρίων καλούμενος καὶ
ἀκούσας ταῦτα ἐθαύμασε· καὶ πίπτων εἰς τοὺς πόδας τοῦ
Μελετίου, ἐζήτησε νὰ τοῦ φανερώσῃ τὴν ὁρασιν. Ὁ δὲ ἀπε-
κρίνατο· «τὴν ὥραν ταύτην βούλεται νὰ ἔλθῃ ὁ Βασιλεὺς
κατὰ τῶν Κομάνων εἰς πόλεμον, καὶ ἐὰν πολεμήσῃ, τὸν φο-
νεύουσι.» Ταῦτα εἰπὼν ἔκαμεν εὐχὴν ἐκ καρδίας διὰ τὴν σω-
τηρίαν τοῦ Βασιλέως. Ὁ δὲ ἐλεήμων Θεὸς ὑπήκουσε τοῦ
Ὁσίου τὴν δέησιν, καὶ μετέβαλε τὴν γνώμην τοῦ Ἀλεξίου
καὶ δὲν ἔκαμε πόλεμον. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ οἱ
Κομάνοι ἀπὸ θείαν πρόνοιαν θαυμάσιον ἔκαμαν μάχην με-
ταξύ των· καὶ ἀλλαχοῦ διεσχορπίσθησαν καὶ ἔμεινεν ἡ Ἀγ-
χιάλος ἀβλαβής, καὶ ἔστρεψεν ὕγιης εἰς τὰ βασίλεια ὁ Ἀλέ-
ξιος, Ὁ δὲ ρηθεὶς Ἰλλαρίων ἔγραψε τὴν ἡμέραν, ὅπου εἶδε
τὴν ὁπτασίαν ὁ Ὅσιος. Καὶ μὲ καιρὸν, ὅπου ἦλθαν ἐκεῖ εἰς
τὸ ὄρος τινὲς ὑπασπισταὶ καὶ ὑπηρέται τοῦ Βασιλέως, τοὺς

ἠρώτησε, καὶ ἤρυν ἀληθέστατα ὅσα τοῦ εἶπεν ὁ Ὅσιος. Ἄλλοτε πάλιν ἔστειλε στόλον αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς Ἀλέξιος, νὰ πολεμήσῃ τὴν Κρήτην· τὴν ὁποίαν ἐξουσίαζε τυραννικῶς εἰς ἄνθρωπος, Καρίκης ὀνομαζόμενος. Ἦτον δὲ τοῦ στόλου Δοῦξ καὶ Ἀρχηγὸς ἕνας εὐλαβὴς ἄρχων Ἰωάννης καλούμενος· ὅστις ὑπῆγε τὰ πλοῖα εἰς τὴν Εὐριπον, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἀπῆλθε διὰ ξηρᾶς εἰς τὸν μέγαν Μελέτιον, νὰ λάβῃ τὴν εὐλογίαν του, διὰ νὰ προκόψῃ τὸ ταξείδιόν του. Ὁ δὲ Ὅσιος τὸν ἐσυμβούλευσεν οὕτω λέγων· «μὴ ὑπάγῃς εἰς τὴν Κρήτην μὲ τὸν στόλον, ἔτι θὰ ζημιώνεσθε, ἀλλὰ στείλε γράμματα εἰρηνικὰ τοῦ Καρίκη, νὰ κάμετε ἀγάπην· καὶ ἂν στέρξῃ, ἔχει καλῶς, εἰ δὲ μὴ, ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης τὸν ἀφανίζει· καὶ τότε ἡ Κρήτη σὰς ὑποτάσσεται· σὺ δὲ ἀπόμεινε μὲ τὸν στόλον σου εἰς τὴν Εὐριπον, ἕως νὰ ἔλθῃ ἀπόκρισις.» Ἐδέχθη ὁ Ἰωάννης τὴν συμβουλὴν τοῦ Ὁσίου ὡς εὐλαβὴς καὶ φρόνιμος, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἦλθε μήνυμα πῶς ἀπέθανεν ὁ Καρίκης. Καὶ τότε ὑπῆγεν ὁ Ἰωάννης, καὶ ἐκυρίευσεν τὴν Κρήτην χωρὶς πόλεμον. Ἦλθε ποτέ τις ἄρχων Μιχαὴλ Κασταμωνίτης καλούμενος, χάριν εὐλογίας πρὸς τὸν Μελέτιον καὶ δὲν ἐπῆρεν εἰς τὴν συνοδίαν του ἄλλους, εἰμὴ μόνον ἓνα δοῦλον, ὅπου ἐνόμιζε πῶς ἦτον καλὸς ἄνθρωπος, καὶ ἐκεῖνος ὁ δόλιος ἐβγήκε κακὸς διὰ τὸν δεσπότην αὐτοῦ καὶ ἀχάριστος, καὶ ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν του νὰ τὸν φονεύσῃ ὁ δαίμονος. Καὶ καθὼς ἐπεριπάτει ὁ Μιχαὴλ ἐμπροσθεν, καὶ ὁ δοῦλος κατόπιν, ἐβγαλε τὸ σπαθί νὰ τὸν κτυπήσῃ· καὶ ὡς ἐσήκωσε τὴν χεῖρα μὲ θυμόν, νὰ τὸν κόψῃ ὁ ἀλιτήριος, βλέπει ἐμπροσθεν αὐτοῦ θυμωμένον τὸν μέγαν Μελέτιον, ὁ ὁποῖος μὲ σχῆμα καὶ βλέμμα ἄγριον τὸν ἐφόβησε, καὶ δὲν ἐτέλεσε τὸν ἀδικὸν φόνον ὁ φονεὺς κατὰ τὴν προαίρεσιν. Ταῦτα δὲν ἤξευρεν ὁ Κασταμωνίτης, ἀλλὰ ἐπεριπάτει ἀμέριμνα. Καὶ ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ κελλίον τοῦ Ὁσίου, ὁ μὲν Μιχαὴλ εἰσῆλθε, καὶ τὸν ἐχαίρετῃσεν· ὁ δὲ κάκιστος δοῦλος ἔστεκεν ἀπ' ἔξω, θαρρῶν ὅτι δὲν ἤξευρε τὴν κακουργίαν αὐτοῦ ὁ Μελέτιος· ἀλλ' αὐτὸς τὸν ἤλεγξε φανερά, καὶ τοῦ εἶπε· ἀπρόσπεσον εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυρίου σου. ἐξαγόρευσον τὴν ἀνομίαν, ὅπου ἠθέλησας νὰ τελέσῃς ταλαίπωρε, ἐὰν θέλῃς

νὰ σοῦ συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς καὶ ἡμεῖς, ἵνα μὴ κολασθῇς αἰώνια». Ταῦτα ἀκούων ὁ Μιχαὴλ ἐθαύμαζε, μὴ ἤξεύρων τὴν ὑπόθεσιν. Τότε ἐφάνέρωσε τὸν δόλον τοῦ δούλου πρὸς τὸν ἄδολον δεσπότην· καὶ τὸ ὠμολόγησε καὶ ὁ δοῦλος, ζητήσας συγχώρησιν. Ὅθεν εὐχαριστήσας ὁ Μιχαὴλ τὸν Ὅσιον, ἀνεχώρησε χαίρων ὁμοῦ καὶ θαυμάζων· Ὁ Δοῦξ τῶν Θηβῶν ἠθέλησε ποτὲ νὰ ἰδῇ τὸν Ὅσιον, διὰ νὰ λάβῃ τὴν εὐλογίαν του· ὠνομάζετο δὲ Βρυένιος· καὶ ὡς καλόγνωμος ὅπου ἦτον, καὶ μεταδοτικὸς ὡς ὁ ἀπόστολος Φίλιππος, ἠθέλησε νὰ λάβῃ καὶ ἓνα συγγενὴ Βατάζην τὴν ἐπωνυμίαν εἰς τὴν συνοδίαν του, καὶ τοῦ λέγει· «ὦς ὑπάγωμεν φίλε νὰ ἰδῇς ἓνα ἄνθρωπον, ὅπου δὲν εἶδες ποτὲ σου ὅμοιον· καὶ θὰ λάβῃς ἀπὸ τὴν διδασχὴν του πολλὴν ὠφέλειαν.» Ὁ δὲ Βατάζης εἶχε μάθει ὅλας τὰς ἱεράς Γραφάς· καὶ λέγει πρὸς τὸν Βρυένιον· «τί ἄλλο περισσότερον ἔχει νὰ μοῦ εἰπῇ ἀπὸ ὅσα ἀνέγνωσα ;» πλὴν ἠκολούθησε τοῦ Δουκὸς ἀκουσίως καὶ ἐπῆγαν ἀμφοτέρω εἰς τὸν Ὅσιον. Ὁ ὁποῖος ὑπεδέχθη τὸν Δοῦκα ἀσπασίως ὡς εὐλαβέστατον, καὶ τὸν ἐδίδασκε κατὰ μόνας μέσα εἰς τὸ κελλίον του, καὶ εὐλογήσας αὐτὸν ἀπέπεμπεν. Ὁ δὲ Βατάζης τὸν παρεκάλεσε νὰ εἰπῇ καὶ αὐτοῦ λόγον ὠφέλιμον. Ὅθεν ὁ Ὅσιος μὲ πραότητα τῷ εἶπε «ἐσὺ τέκνον ἡξεύρεις ὅσα ἠθελα νὰ σοῦ εἰπῶ, καὶ δὲν χρειάζεσαι διδασχὴν ἀπὸ ἐμέ». Τότε θαύμασαν καὶ οἱ δύο, ἰδόντες τὸ προορατικὸν ὅπου εἶχε, καὶ ἡξευρεν ὅσα αὐτοὶ εἰς τὴν Θήβαν ἐλάλησαν. Ἄλλοτε πάλιν ἦλθεν ἓνας ξένος Μοναχὸς ἀπὸ μακρυνὸν τόπον νὰ τὸν ἰδῇ, καὶ καθὼς εἰσῆρχετο εἰς τὴν θύραν τοῦ κελλίου, ἐγνώρισεν ὁ Ὅσιος (ὦ τοῦ θαύματος!) τὰ ἀπόκρυφα ἔργα τοῦ Μοναχοῦ, καὶ τοῦ λέγει· «διατὶ τέκνον ἀπ' οὗ ἡρνήθης τὸν κόσμον, καὶ ἔγεινες Καλόγηρος, ἔπειτα καταφρονεῖς τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα, καὶ σμίγεις πάλιν τὴν σάρκα μὲ τὴν γυναῖκά σου ; καὶ διατὶ πραγματεύεσαι τὸν πλοῦτον ὅπου σοῦ ἔστειλεν ὁ Κύριος, καὶ τὸν σκορπίζεις εἰς μάταια καὶ πρόσκαιρα πράγματα ; ὑπάγε ταχέως, διαμέρισον εἰς τοὺς πτωχοὺς τὸν βίον σου, νὰ κληρονομήσῃς τὰ ἄφθαρτα ἀγαθὰ καὶ αἰώνια· καὶ μὴ σμίξῃς πλέον μὲ τὴν γυναῖκά σου, ἀλλὰ φύλαξον σωροσύνην καὶ καθαρότητα· καὶ ὥς εἶσαι ταπεινὸς καὶ πτωχός, καθὼς

ἐταξες νὰ κάμης, δταν σὲ ἐκούρευαν, ἐὰν ἀγαπᾷς τὴν σωτηρίαν σου· καὶ μετανόησον ἐξ ὅλης σου τῆς ψυχῆς, μὴ τύχη καὶ ἀποθάνης αἰφνης, καὶ κολασθῇς δικαίως αἰώνια.» Ταῦτα ἀκούσας ὁ μοναχός, ἐξεπλάγη εἰς τὸ προορατικὸν τοῦ Ὁσίου, καὶ ἔμεινε πολλὴν ὥραν ἄφωνος· ἔπειτα ἐξωμολογήθη ἅπαντα, καὶ ἔκαμεν ἱκανὴν μετάνοιαν, κηρύττων πανταχοῦ τὸ θαῦμα τοῦτο καὶ φημιζὼν ὡς Προφήτην τὸν Ὁσίον, καθὼς ἦτο κατὰ ἀλήθειαν, ἐπειδὴ ἐγίνωσκε τὰ ἀπόκρυφα. Ἀλλὰ ἀκούσατε καὶ ἕτερα παρόμοια. Ἄλλος τις μοναχός ἀπὸ τὴν μονὴν τοῦ Δαφνίου, ὅπου ἦτον πλησίον ἐκείνου τοῦ ὁρους, ἦλθεν εἰς τὸν Ὁσίον, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ νὰ ἡσυχάζῃ ἐκεῖ, ὅπου ἐπερνοῦσαν περισσοτέραν κακοπάθειαν, διὰ νὰ εὖρη εὐρυχωρίαν (καθὼς ἔλεγε) περισσοτέραν εἰς τὸν Παράδεισον. Ὁ δὲ Ὁσίος τὸν ἐκράτησεν, ὅτι πάντας ἐδέχετο κατὰ τὸ δεσποτικὸν λόγιον : «Τὸν ἐρχόμενον πρὸς με οὐ μὴ ἐκβάλω ἔξω.» Ἀφ' οὗ ἔκαμεν ὁ μοναχός ὀλίγον καιρὸν, ἔσθυσεν ἡ θερμότης τῆς προτέρας του προθυμίας· ἐμέμφετο τὴν σκληραγωγίαν, ἐπικραίνετο πῶς ἦλθεν ἐκεῖ, καὶ ἦτον περίλυπος, ὅτι οὔτε τὸ τρίχινον ἔνδυμα τοῦ ἤρρεσεν, οὔτε ἡ τροφή των, οὔτε ἡ ψάθῃ ὅπου ἐκοιμῶντο χαμαί, οὔτε τὰ ἐπίλοιπα ἀγωνίσματα. Ὅθεν ἔβαλε γνώμην νὰ στρέψῃ πάλιν πρὸς τὸ πρότερον Μοναστήριον καὶ δὲν τὸν ἔφθασε μόνον αὐτὸ τὸ ἀμάρτημα τῆς λειποταξίας, ἀλλὰ καὶ ἐν σκαπτήριον ἐργαλεῖον ἐκλεψε καὶ τὸ ἔκρυψεν ἀπ' ἔξω τοῦ Μοναστηρίου ὑποκάτω εἰς μίαν πέτραν· ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὸν Ὁσίον, καὶ βαλὼν κατὰ τὴν τάξιν μετάνοιαν, ἐζήτησε συγχώρησιν νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς τὸ πρότερον Μοναστήριον, μὴ ὑποφέρων τὴν τόσῃν σκληρότητα. Ὁ δὲ Ὁσίος τὸν ἐκραξέ κρύφα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, διὰ νὰ μὴ τὸν κατασχύνη εἰς μέσον, καὶ τοῦ λέγει : «σὺ μὲν ὕπαγε ὅπου βούλῃσαι, διότι ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν βιάζεται, καὶ βιασταὶ ἀρπάζουσιν αὐτήν, ἀλλ' ἡμεῖς οὐδένα βιάζεται, καὶ βιασταὶ ἀρπάζουσιν αὐτήν, ἀλλ' ἡμεῖς οὐδένα βιάζομεν, πλὴν ὕπαγε νὰ φέρῃς τὸ σκαπτήριον, ὅπου ἔκρυψες εἰς τὴν πέτραν, διὰ νὰ μὴ γένη εἰς τοὺς ἀδελφούς σκάνδαλον.» Τότε ὁ κλέπτης ἐτρόμαξε· καὶ πεσὼν εἰς τὴν γῆν, ὡμολόγησε

τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ἀποδώσας τὴν σκαπάνην, λαμβάνει συγχώρησιν καὶ ἀναχωρεῖ. Ἄλλοι πάλιν ἀπὸ τὰ ὄρια τῶν Θηβῶν ἦλθον ἐκεῖ εἰς τὸ βουνὸν νὰ μονάσουν καὶ ἔφεραν τὰ ἱμάτιά των· ἔπειτα ἀφ' οὗ ἔκαμον ὀλίγον καιρὸν ὠλιγώρησαν καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποφέρουν τὴν σκληρότητα, μετεγνώμηνσαν· καὶ θέλοντες νὰ στρέψουν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἔλαβον τὰ ἱμάτιά των πρότερον, καὶ τὰ ἔκρυψαν εἰς τὰ κλαδιὰ πλησίον εἰς τὸν δρόμον, ἔπειτα ὑπῆγαν εἰς τὸν Ὁσίον ζητοῦντες διὰ τὴν ἀναχώρησιν συγχώρησιν. Ὅστις ὡς πρῶτος καὶ ἀγαθός δὲν τοὺς ὠνειδίσεν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐσυμβούλευσε λέγων : «δράμετε γρήγορα, νὰ μὴ σᾶς πάρουν οἱ ὁδοιποροὶ τὰ ροῦχά σας· ὅτι ἐκεῖ εἰς τὸ κλαδί τοῦ δένδρου, ὅπου τὰ ἐκρύψατε εἶνε δρόμος καὶ διαβαίνουσι πολλάκις οἱ ἄνθρωποι». Οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐθαύμασαν καὶ πηγαίνοντες ἐκεῖ εὗρον ὁδοιποροὺς, καὶ διεμοίραζον τὰ ἱμάτιά των καὶ μετὰ βίας ἠδυνήθησαν νὰ τὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὰς χεῖράς των. Ἄλλην πάλιν φορὰν ἔστειλεν ὁ Ὁσίος τινὰς μοναχοὺς, νὰ ἀγοράσουν κρασί ἀπὸ ἐν χωρίον. Ὁ ἄνθρωπος ὅπου τοὺς ἔδωκε τὸ κρασί ἦτον εὐλαβὴς καὶ καλόγνωμος· ἡ δὲ γυνὴ τοῦ ἦτον ἄσεμνος καὶ κακὸς τροπος· καὶ βλέπουσα τὸν ἕνα Καλόγηρον, πῶς ἦτο νέος καὶ εὐμορφος, τὸν ὠρέχθη καὶ τὸν ἐβασάνισε πολλὰ ἡ ἀναίσχυντος νὰ τὴν μοιχεύσῃ, καὶ δὲν ἠθέλησεν ὁ σωφρονέστατος νὰ μολύνῃ τὸ Ἅγιον σχῆμα, ἀλλὰ τὴν ἔσπρωξεν ὡς ἄλλος Ἰωσήφ τὴν Φαραωνίτισσαν. Ἡ δὲ πάλιν ὡς μεθυμένη ἐπῆγε καὶ ἐκρύβη εἰς τὸ μέρος ὅπου θὰ ἐπέρνα ὁ μοναχός καὶ ὡς μαινομένη ἐρρίφη κατ' ἐπάνω του, ἀλλ' οὗτος ἐπικαλούμενος τὰς εὐχὰς τοῦ γέροντος ἐσώθη. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸν Ὁσίον τοῦ εἶπε, πάντα ὅσα τοῦ ἐσυνέβησαν εἰς τὴν πόλιν ἀποσιωπῆσας ὅμως τὴν σκηνὴν μὲ τὸ μιὰρὸν γύναιον. Ὁ δὲ Ὁσίος τοῦ λέγει : «διατὶ τέκνον μου τὰ μικρὰ μοῦ ἀνῆγγειλας, καὶ τὰ μεγάλα ἀπέκρυψας ; τὸν πόλεμον ὅπου σοῦ ἔκαμεν ἡ γυνὴ εἰς τὸν οἶκόν της, καὶ εἰς τὰς ἀμπέλους, ὅπου σὲ ἔσυρε νὰ τὴν μοιχεύσῃς, καὶ σὺ τὴν ὕβρισες ἄτακτα ; ὅτι καλὰ καὶ τὴν ἀνομίαν δὲν ἔπραξες, ἀλλὰ ἔσπραξες ὀλίγον, ὅπου δὲν τὴν ἐσωφρόνισες μὲ πραότητα, ἀλλὰ μὲ ἀγριότητα τὴν ἐξύβρισες.» τότε ὁ μοναχός ποιήσας μετὰ

νοϊαν, ἔλαβε συγχώρησιν. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ἕτερα πάμπολλα θαυμάσια ἐτέλεσε καὶ ἐπροφήτευσεν ὁ ἀοίδιμος, μὲ τὰ ὅποια ἐγνώσθη τὸ πνεῦμα τῆς προφητείας ὅπου ἐπλούτησε, καὶ ἐπρόλεγεν ὅσα ἔκαμεν ἕκαστος, καὶ ὅσα ἔμελλε νὰ πάθῃ, ὅπου μόνος ὁ Θεὸς προγινώσκει τὰ μέλλοντα· καὶ οὗτος ὁ τρισμακάριος τὰ ἐγνώριζε, καὶ τὰ ἐπρόλεγεν ἀσφαλέστατα, τόσον ὅπου ὅλοι τὸν ἐθαύμαζον· καὶ ἐξόχως ὁ Βάρδας, ὅστις ἐγίνε δύο φορές εἰς τὴν Ἑλλάδα Ἀνθύπατος· καὶ θέλων πάλιν νὰ υπάγῃ εἰς τὰ βασίλεια, ὑπῆγεν εἰς τὸ κελλίον τοῦ Μελετίου πρότερον, νὰ ζητήσῃ τὴν εὐλογίαν του. Ὁ ὁποῖος τοῦ ἐπροφήτευσεν, ὅτι ἔμελλε νὰ γίνῃ καὶ τρίτον Ἀνθύπατος, καὶ ἄλλα πολλὰ προεῖπε καὶ ἅπαντα μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐτελέσθησαν. Καὶ ἄλλος τις ἄρχων ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον Ἰωάννης ὀνόματι, ὑπῆγε τὴν ἐβδομάδα τῆς Τυρινῆς πρὸς τὸν Ὅσιον, νὰ ἀπολαύσῃ μεγάλην τινα νοουθεσίαν πρὸς ψυχικὴν ὠφέλειαν, Ὁ δὲ Μελέτιος εἶπεν αὐτῷ «μελέτα τὸν θάνατον, καὶ ἐτοίμασε τὰ ἐφόδια ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας εἶνε τὸ τέλος σου»· ταῦτα ἀκούσας ὁ ἄρχων ἐλυπήθη ὡς ἄνθρωπος· πλὴν ἠξεύρων ὅτι ὁ Ὅσιος δὲν διεψεύδετο πώποτε, ἡτοιμάσθη· καὶ τὴν πρώτην ἐβδομάδα τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς ἀπέθανε. Φθάνουσι ταῦτα πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ προφητικοῦ τοῦ Ὁσίου χαρίσματος καὶ ὥς εἵπωμεν ἄλλα δύο τρία θαυμάσια ἀπὸ τὰ πολλὰ ὅπου ἐτέλεσε καὶ οὕτω νὰ δώσωμεν τέλος τῆς διηγήσεως. Ἦτον ἡ ἐβδομάς τῆς Τυρινῆς, καθὼς εἶπομεν, καὶ δὲν τοὺς εὐρίσκετο βρώσιμον εἶδος νὰ ἀποκρεύσωσιν. Ὅθεν οἱ μοναχοὶ ἐγόγγυζον κατὰ τοῦ Ὁσίου λυπούμενοι. Αὐτὸς δὲ πρῶτον μὲν ὠνείδισε τὴν ἀπιστίαν τῶν λέγων «διατὶ εἰσθε ἀδελφοὶ ὀλιγόπιστοι· καρτερήσατε ἕως τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, νὰ ἰδῇτε τοῦ Θεοῦ τὸ ἔλεος, ὅτι ἐκεῖνος ἔχει ἔννοιαν καὶ φροντίδα ἡμῶν ὡς πατὴρ φιλόστοργος» οὕτω εἶπε, καὶ ὅταν ἐγνώρισεν ἀπὸ Πνεῦμα Ἁγίου, πῶς τοὺς ἤλθε παρὰ Θεοῦ ἐπίσκεψις, ἐπρόσταξε τινὰς μοναχοὺς νὰ ἐξέλθωσιν ἀπὸ τὴν πύλην τῆς μονῆς, νὰ προῦπαντήσωσιν ἐκείνους ὅπου τοὺς ἔφερον τὰ τυρία καὶ ἕτερα βρώσιμα· καὶ ἐξελθόντες εὐρίσκουσι φορτωμένα πολλὰ μούλάρια ὅπου τὰ ἔστειλαν οἱ φιλόχριστοι καὶ φαγόντες εὐφράν-

θησαν, δοξάζοντες τὸν πλούσιον δοτῆρα Χριστόν, καὶ θαυμάζοντες τὸν Ὅσιον δούλόν του. Ὑπήγαιναν δὲ συχνάκις ξένρι πολλοὶ εἰς τὸ Μοναστήριον, διὰ νὰ τοὺς εὐλογήσῃ ὁ Ὅσιος, τοὺς ὁποῖους ἐφίλευαν ἀπὸ ὅσα εἶχαν. Καὶ μίαν ἡμέραν ἦλθον ἀμέτρητοι, οἱ περισσότεροι δὲ ἦσαν ἀπὸ τὴν Ρώμην ὅτι καὶ ἕως ἐκεῖ ἔφθασεν ἡ φήμη τοῦ Μελετίου, καὶ ἤρχοντο πολλοὶ νὰ τὸν βλέπωσι διὰ τὴν ἀρετὴν του, καὶ διὰ μίαν μεγάλην εὐεργεσίαν ὅπου τοὺς ἔκαμε κάποτε ὁ Ὅσιος ὅπου ἤλθε ἐπίτηδες ἓνα πλοῖον ἀπὸ τὴν Ρώμην εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι νομίζοντες πῶς ἦτον καταπατηταί, ἐβούλοντο νὰ τοὺς θανατώσουν, καὶ ὁ Ὅσιος τοὺς ἐμήνυσε πῶς ἦσαν καλοὶ ἄνθρωποι, καὶ νὰ μὴ τοὺς πειράξωσιν· ὅθεν ἐπειδὴ ἐλυτρώθησαν ἀπὸ αὐτόν, τὸν ἐφήμισαν πανταχοῦ ὡς Ἁγίον. Βλέπων οὖν ὁ κελλάρης, πῶς ἦσαν οἱ ξένοι ἀπὸ τοὺς ἑκατὸν περισσότεροι, εἶπε τοῦ Ὁσίου ὅτι τὰ ὄσπρια ὅπου ἐμαγεύρευν, ἦσαν ὀλίγα, καὶ τὰ παξιμάδια, καὶ νὰ ἀφήσῃ τοὺς ξένους νὰ υπάγουν ἄγευστοι, διὰ νὰ τὰ φάγουν οἱ ἀδελφοὶ ὕστερα, νὰ τοὺς φθάσωσιν. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο οὐχὶ τέκνον μου, ἀλλὰ τραπέζωτε, νὰ φάγωσιν ὅλοι λαῖκαὶ καὶ μονάζοντες· καὶ ἐλπίζω εἰς τὸν Κύριον, ὅτι καθὼς ἐπλήθυνε τοὺς ὀλίγους ἄρτους εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἔθρεψε τόσας χιλιάδας, νὰ εὐλογήσῃ καὶ ἡμῶν τὰ ὀλίγα βρώματα, νὰ χορτάσωμεν ὅλοι, νὰ περισσεύσωσιν· οὕτω εἶπε, καὶ ὁ λόγος τοῦ ἔγεινε Θεοῦ ἀπόφασις. Καὶ πάντες ἐχόρτασαν καὶ θαυμασίως ἐπερίσσευσαν· οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἐκτυποῦσαν τινὲς εἰς τὴν θύραν τῆς μονῆς. Ὁ δὲ Ὅσιος ἐφώναξε τὸν τραπεζάρην, καὶ λέγει «ὑπάγε ὀλιγόπιστε εἰς τὴν πύλην, νὰ ἰδῇς πόσον σιτάρι μᾶς ἀνταπέδωκεν ὁ Κύριος διὰ τοὺς ὀλίγους ξένους, ὅπου προχθὲς ἐφίλευσαμεν» καὶ ἐξελθὼν ὁ κελλάρης ἤνυρε μούλάρια ἀναρίθμητα φορτωμένα, ὅπου τὰ ἔστειλαν οἱ φιλόχριστοι· καὶ θαυμάσας τοῦ Ὁσίου τὴν μεγαλοψυχίαν καὶ πρόρρησιν, ἔβαλε μετάνοιαν καὶ ἔγεινε πλέον εὐσπλαγχνικώτερος. Ἄλλην μίαν φορὰν ἔκαμε χειμῶνα σκληρότατον καὶ τόσας χιόνας, ὅπου ἐσκέπασαν ὅλους τοὺς δρόμους, καὶ δὲν ἠδύνατό τις νὰ περιπατήσῃ· οἱ μὲν οὖν Μοναχοὶ ἐλυποῦντο ὅτι ἔλειπεν ἔλαιον, καὶ δὲν

εἶχον εἰμὴ εἰς ἐν ἀγγεῖον ὀλίγον τι· μὴ ἡξέυρων ὁ διακονη-
 τῆς τί νὰ κάμῃ, ὑπῆγεν εἰς τὸν Ὅσιον, ἀπαγγέλλων μὲ
 σκυθρωπότητα τὴν ὑπόθεσιν· ὁ δὲ ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἀγγεῖον,
 καὶ χαράξας τὸν τίμιον Σταυρὸν εἰς τὸ στόμιόν του, τὸ εὐλό-
 γησεν οὕτω λέγων· «Δέσποτα Κύριε, ὅπου εὐλόγησες τὴν
 στάμνον τοῦ ἀλεύρου, καὶ τὸν καμψάκην τοῦ ἐλαίου τῆς
 εὐσπλάγχχνου καὶ φιλοθέου Σαραφθίας διὰ Ἡλίαν τὸν δοῦλόν
 Σου, καὶ δὲν ἔλειψεν ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ἀγγεῖα ἀλευρί καὶ λάδι,
 ἕως ὅτου ἔστειλες εἰς τὸν Κόσμον τὴν εὐλογίαν Σου. Αὐτὸς
 καὶ τώρα τοῦτο τὸ ἀγγεῖον εὐλόγησον, νὰ πηγάζῃ λάδι νὰ
 μᾶς φθάσῃ νὰ τρώγωμεν ὅλοι οἱ δοῦλοί Σου, ὅπου διὰ τὸ
 ὄνομά Σου, ἕως νὰ ἀνοίξῃς τὴν θύραν τῆς εὐδοκίας Σου.»
 Ταῦτα εἶπε καὶ ὁ Θεὸς τοῦ ὑπήκουσε, καὶ ἔτρεχεν ἀπ' ἐκεῖνο
 τὸ ἀγγεῖον ἔλαιον τόσον πληθὺς, ὅπου ἔφθανεν ὅλους καὶ ἔ-
 τρωγαν, καὶ ἔκαιαν ὅλα τοῦ Ναοῦ τὰ κανδήλια ἕως τὴν ἁ-
 νοίξιν καὶ τότε τοὺς ἔστειλαν οἱ Χριστιανοί· ὅθεν ἔπαυσε
 τὸ ἀγγεῖον καὶ πλέον δὲν ἐπήγαζεν, ὡς τὸ πρότερον. Ἄλ-
 λοτε πάλιν ἐμαγεύρευσεν ὁ κελλάρης κολοκύνθην, νὰ τραπέ-
 ζώσῃ τοὺς ἀδελφούς· καὶ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος τὴν ἐγεύθη
 ἔαν ἔλειπεν ἄλας, καὶ τὴν ἡῦρε πικροτέραν χολῆς· καὶ ἐρω-
 τήσας τὸν Ὅσιον, ἔαν ἤθελε νὰ γύσῃ τὸ μαγεύρευμα, νὰ
 θράσῃ ἄλλο τι· καὶ δὲν ἠθέλησεν, ἀλλὰ τὸ εὐλόγησεν ὁ εὐ-
 λογημένος ἀπὸ τὸν Θεὸν, καὶ ἔγεινε γλυκυτέρα μέλιτος ἢ
 πρῶην χολῆς πικροτέρα καὶ ἄγευστος.

ε'. Μίαν ἡμέραν τοὺς ἔφεραν ἐν σταμνὶ κρασί εἰς τὸ Μο-
 ναστήριον, τὸ ὅποιον ἔφεραν οἱ Μοναχοὶ εἰς τὸν Ὅσιον, νὰ τὸ
 εὐλογήσῃ, νὰ πῶσιν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς «μὴ τολμήσῃ τις
 νὰ πῇ ἀπ' αὐτὸ τὸ κρασί, ἀλλὰ τζακίσετε τὸ σταμνί, νὰ
 χυθῇ τελείως.» Τότε συντρίψαντες τὸ ἀγγεῖον, εἶδαν μέσα
 ἕνα ὄφιν φαρμακερὸν φοβισμένον, ὅστις ἀπὸ προσβολῆν καὶ
 βουλῆν τοῦ παλαίου ὄφρεως εἰσῆλθεν ὁ ἄθλιος εἰς ἐκεῖνο τὸ
 κεράμιον· καὶ ὅταν ἔχυσεν τὸ φαρμάκι του, ἐπνίγη εἰς τὸ κρασί
 καὶ ἔμεινεν ἔσω διὰ νὰ πῶσιν οἱ ἀσκηταὶ νὰ ἀποθάνωσιν.
 Οἷτινες ἰδόντες τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον ὄφιν, ἐφοβήθησαν καὶ ἐ-
 θαύμασαν τὸν Ὅσιον πῶς τὸ ἐγνώρισε, καὶ τοὺς ἐλύτρωσεν
 ἀπὸ τὸν θάνατον. Εἶχε δὲ καὶ τὴν χάριν τῶν ἰάσεων ὁ Ὅσιος

τὴν ὁποίαν ὑπὸ τῆς πρώτης τῶν χαρίτων ἀφθόνως ἐπλούτησε
 καὶ ἐθεράπευε πᾶσαν ἀσθένειαν ψυχῆς τε καὶ σώματος. Εἶχε
 δὲ τότε τὴν πραιτωρινὴν ἀρχὴν ἀρχῶν τις Κωνσταντίνος
 Χοιροσφάκτης ὄνομαζόμενος, τοῦτου ἕνας δοῦλος πιστός, ὅ-
 που τὸν ἡγάπα ὁ Κωνσταντίνος ὡς τὸν ἑαυτὸν του, εἶχε δει-
 νὴν καὶ ἀνιάτρευτον ἀσθένειαν, καὶ δὲν εὐρέθη ἰατρός νὰ τὸν
 σώσῃ, ἀλλὰ πάντες τὸν ἀπεφάσισαν εἰς θάνατον. Ὁ πραι-
 τωρ λοιπὸν ἐλυπεῖτο, καὶ λέγει τῷ ἀσθενεῖ· «θέλεις νὰ σὲ
 ὑπάγῃ εἰς τὸν μέγαν Μελέτιον, ὅπου ἔκαμε τόσα θαυμάσια,
 νὰ σὲ θεραπεύσῃ, ὅπου εἶνε ἀγιώτατος ἄνθρωπος;» Ὁ δὲ
 ἀσθενὴς δὲν ἤθελεν, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἅγιον κατέκρινε λέγων·
 «ἐγὼ ἐπεκαλέσθην πολλοὺς καὶ μεγάλους Ἁγίους, καὶ δὲν
 μου ἔδωκαν κάμμιαν βοήθειαν, καὶ αὐτὸς ὁ φάγος καὶ οἰνο-
 πότης θὰ μοῦ κάμῃ τινὰ ὠφέλεια;» Οὕτω ἡσθένει εἰς τὴν
 ψυχὴν χειρότερα τοῦ σώματος, καταλαλὼν τὸν ἁμειπτον,
 ὅστις ἤξευρεν ἀπ' ἐκεῖ ἀπὸ τὸ ὄρος τοῦ ἀσθενούντος τὰ λόγια
 καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔλαβεν ὁ πραιτωρ τὸν ἄρρωστον,
 καὶ ἔφθασαν εἰς τὸν Ὅσιον, ὅποτε ἔπεσεν ὁ ἀρχὼν εἰς
 τοὺς πόδας του κλαίων καὶ ζητῶν τὴν ἰατροῦν τοῦ πάσχον-
 τος· καὶ ὁ Ἅγιος ἐπροσασίζετο, ὅτι οὕτε αὐτὸς ἦτον ἱκανὸς
 νὰ τελήσῃ τοιαύτην θαυματουργίαν, οὕτε ὁ ἀσθενὴς ἐλυπήθη
 τὰ δάκρυα τοῦ ἀρχοντος, καὶ ἀφ' οὗ ἐνουθέτησε τὸν ἀσθενή,
 καὶ ὡμολόγησε τὴν ἁμαρτίαν του, ζητῶν συγχώρησιν, τὸν
 ἰάτρευσε ψυχῇ τε καὶ σώματι· καὶ εὐχαριστήσαντες τὸν Ὅ-
 σιον. ἀμφοτέρω ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια χαίροντες.

Γ'. Ἄλλοτε πάλιν ἦλθον ἄλλοι δύο εἰς τὸ κελλίον τοῦ,
 καὶ καθὼς εἰσῆλθον εἰς τὴν Μονήν, ἦλθεν αἴφνης ἀσθένεια
 εἰς τὸν ἵππον τοῦ ἐνός, ἥτις λέγεται ὀπισθότονος καὶ πεσὼν
 εἰς τὴν γῆν, ἐκινδύνευεν εἰς θάνατον· ὅθεν παρεκάλεσε τὸν
 Ὅσιον, νὰ ὑπάγῃ ἕως τὸν στάβλον, νὰ τὸν ἰδῇ· ὅπου εὐρί-
 σκων εἰς τὴν γῆν ὡς νεκρὸν ἀπλωμένον, τὸν ἡγγίστε μὲ τὴν
 ράβδον του λέγων «ἐγείρου» τότε παρעוθῶς (ὦ τοῦ θαύμα-
 τος!) ἡγέρθη ὁ ἵππος ὑγιέστατος. Ὁ δὲ ἕτερος ἄνθρωπος
 ἐκεῖνος εἶχε λογισμοὺς βλασφημίας, καὶ αἰσχύνετο νὰ τοὺς
 ἐξομολογήθῃ· ὅθεν ὁ Ὅσιος γνωρίσας ταῦτα ἀπὸ Πνεύμα

ἅγιον, εἶπεν αὐτῷ· «βάλε εἰς τὸ στῆθος τὴν χειρά σου, ἔπειτα πάλιν ἐκβαλε αὐτήν·» τότε τοῦ λέγει· «βλέπεις πῶς εἶνε ἡ χεὶρ σου κενή; οὕτω ἐξέρχεσαι καὶ σὺ ἀπ' ἐδῶ κενός καὶ ἄδειος χωρὶς εὐλογίαν, διότι δὲν ὠμολόγησες τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς τῆς βλασφημίας ὅπου σὲ θλίβουσι». Τότε ὁ ἄνθρωπος κατανουχθεὶς τὴν καρδίαν, ἐξωμολογήθη· καὶ λαβόντες ἀμφοτέροι συγχώρησιν ἀνεχώρησαν, ὠφελθέντες θαυμασιώτατα. Εἶχε δὲ καὶ ἐξουσίαν θαυμασίαν ὁ Ὅσιος· καὶ ὡς τοὺς ἐπετίμα ἐφευγαν ὡς ὑπὸ πυρὸς διωκόμενοι.

ζ'. Μοναχὸς τις ὀνόματι Ἰάκωβος εἶχε τοιοῦτον δεινὸν καὶ κακὸν Δαιμόνιον, ὅπου ἐπιπτεν εἰς τοὺς λίθους καὶ ξύλα καὶ ἐσκοτώνετο ὁ ταλαίπωρος, ὅταν τὸν ἔρριπτε τὸ Δαιμόνιον· καὶ ἐπλήγωνε πολλάκις τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπον καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ ἔμεινε ἐλεεινὸν θέαμα. Οὗτός ποτε ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ὁσίου· καὶ εἰς τὸν νάρθηκα τὸν ἡῦρε τὸ κακόν· καὶ τὸν εἶδεν ὁ Ἅγιος ὅταν ἐπεσε κατὰ γῆς καὶ ἐτάρσεν ὅλα τα μέλη του, ἐκτύπα τὴν κεφαλὴν, ἐστράβιζε τὸ στόμα καὶ ἄφριζε, τρίζων τοὺς ὀδόντας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς διαστρέφων, ὁ δὲ Ὅσιος λυπηθεὶς αὐτὸν εἶπε· «Πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι»· καὶ βαλὼν τὴν ράβδον του εἰς τὸ στόμα τοῦ πάσχοντος, ἐδίωξεν εὐθὺς τὸ Δαιμόνιον, τὸν δὲ Ἰάκωβον ἤγειρεν ὑγιαίνοντα. Ἄλλος δὲ τις λαϊκὸς Θεοφύλακτος ὀνόματι πάσχων ἐκ τοῦ ἰδίου νοσήματος ἐθεραπεύθη διὰ τῶν εὐχῶν τοῦ Μελετίου. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἄνθρωπος ἦτον καὶ αὐτός, καὶ ἐζησεν εἰς τοῦτον τὸν μάταιον κόσμον χρόνους ὑπὲρ τοὺς ἐβδομήκοντα· ἀπὸ τοὺς ὁποίους τοὺς περισσοτέρους ἐπέρασε σχεδὸν μαρτυρικῶς εἰς ἀγρυπνίας, σκληραγωγίας, καὶ ἄλλας ἀσθενεῖας διαφόρους, καὶ ἐξόχως διὰ τὰς πληγὰς τῶν ποδῶν, ὅπου τὸν ἔτρωγαν οἱ σκώληκες, καθὼς εἰς τὴν ἀρχὴν ἐγράψαμεν, τέλος τὴν πρῶτην Σεπτεμβρίου ἀπέθανε τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ἐδέχθησαν τὰ

οὐράνια τάγματα ἀπὸ μὲν τὸ ἐν μέρος τὸν ὑπεδέχθη ὁ μέγας Σάββας ὁ συμπατριώτης του· καὶ ἀπὸ τὸ ἕτερον ὁ Θηβαῖος Παῦλος, ἐπειδὴ ὁλην τὴν Θήβαν ἐτίμησε καὶ εὐηργέτησε. Τὸ δὲ τίμιον καὶ ἱερώτατον Λεῖψανον ἐνεταφίασαν εὐλαβῶς ἐκεῖ εἰς τὸ Μοναστήριόν του εἰς τὸν ναὸν τῶν Ἀσωμάτων Συμβόλου καλούμενον· ὅπου ἐνεργεῖ καὶ ἕως τὴν σήμερον σημεῖα καὶ τέρατα εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ διαφόρων νόσων ἀλεξητήριον, ἰαμάτων παντοδαπῶν ποριστήριον, ψυχῶν εὐσεβῶν φυλακτήριον, καὶ ἀλιτηρίων Δαιμόνων ἀφανιστήριον· ὅτι κατὰ μὲν τὸν νόμον τῆς σαρκὸς ἐτελεύτησε καὶ ἀπέδωκε τὸ χρέος τῆς φύσεως, ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ διαμένει εἰς τὸν τάφον αὐτοῦ, καὶ διὰ μέσου τῶν ἁγίων Λειψάνων αὐτοῦ ἐνεργεῖ θαύματα καὶ καθ' ἐκάστην πηγάζει ἰάματα. Ἄνθρωπός τις εὐλαβὴς ὀνόματι Βάρδας τὸ ἐπώνυμον ἦτον ἀπὸ τὴν Συρίαν καὶ τότε ἐκατοίκει εἰς τὴν Θήβαν οὗτος εἶχε λέπραν ἀκούσας δὲ τὰ ἄπειρα θαύματα τοῦ ἐτέλει ὁ θεὸς Μελέτιος, ἐπῆγε καὶ αὐτὸς μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως εἰς τὸν τάφον του καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ προσευχόμενος τὸ δὲ μεσονύκτιον εἶδεν εἰς τὸ ὄραμά του, πῶς ἐλειτούργει ἓνας Ἱερεὺς καὶ ὁ Ἅγιος ἦτο συλλειτουργός· τότε ὅταν ἐγνώρισε τὸν Ὅσιον ἐπεσεν εἰς τοὺς πόδας του λέγων· «Ἐλέησόν με δοῦλε τοῦ Θεοῦ, καὶ ἰάτρευσόν με τὸν δειλίαιον, ὅτι δύνασαι νὰ με καθαρίσης, ὡς παρρησίαν ἔχων μεγίστην πρὸς τὸν Κύριον.» Ταῦτα λέγοντος τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ, ἐξῆλθε φῶς ἀπὸ τὸ ἅγιον Βῆμα, καὶ περιέλαμψε τὸν Ὅσιον ὅστις ἤγγισε εἰς τὴν σάρκα τοῦ Βάρδα τὴν χειρά του λέγων· «Ἰδοὺ αἱ ἁμαρτίαι σου ἐσυγχωρήθησαν καὶ ἐκαθαρίσθη τὸ σῶμά σου μὴ λυπῆσαι λοιπὸν τοῦ λοιποῦ, ἀλλ' ὕπαγε ἐν εὐρίῃ εὐχαριστῶν τὸν Σωτῆρα Χριστόν, ὅπου ὡς δίκαιος σὲ ἐπαίδευσε, καὶ πάλιν ὡς εὐσπλαγχνός σὲ ἰάτρευσε». Ταῦτα βλέπων ὁ Βάρδας ἐξύπνησε καὶ εὐρέθη ὡς τοῦ θαύματος θεο-

ραπευμένος έντελῶς. Ἦτο ἐκεῖ εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Ὁσίου εἰς μοναχὸς παράλυτος ἐκ νεότητος, ὅπου δὲν ἠδύνατο νὰ παρασταλεύσῃ, ἤγειραν τότε τὸν παράλυτον καὶ τὸν ἔθεσαν ἔμπροσθεν τοῦ τάφου καὶ παρευθὺς—ὦ τῆς μεγίστης σου πρὸς Θεὸν παρρησίας Μελέτιε ! ἡγέρθη ὑγιὲς περιπατῶν ἀνεμπόδιστα. Εἰς τὴν Μονεμβασίαν ἦτόν τις ἀσθενὴς Κλήμης ὀνομαζόμενος, εἶχε δὲ δύο ἀσθενείας ἀκούσας δὲ τὰ θαύματα τοῦ Μελετίου μετέβη εἰς τὸν Ναὸν τοῦ καὶ προσευχόμενος ἰάβη έντελῶς δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ὅσιον.

Τοιαῦταί σου τῶν πόνων αἱ ἀμοιβαὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς αἰῶνος κάλλος Μελέτιε· τοιαῦτά σου τῶν ἀσκητικῶν ἀγώνων τὰ ἔπαθλα· τοιαύτην πρὸς Θεὸν παρρησίαν ἐπλούτησας. Ἰκετεύομέν σε λοιπὸν καὶ ἡμεῖς οἱ ἀχρεῖοι ὑμνηταί καὶ οἰκέται σου, νὰ παρακαλῇς τὸν ἐλεήμονα Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν νὰ μᾶς δυναμώσῃ δι' εὐχῶν σου Ἁγίων, νὰ φυλάξωμεν τὰ ἁγιά σου προστάγματα, διὰ νὰ τύχωμεν καὶ τῆς οὐρανίου Βασιλείας του, νὰ τὸν δοξάζωμεν πάντοτε.

Ὡ πρέπει δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις τῷ Πατρί, καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν. (1)

(1) Ὑπάρχει Ἀκολουθία ἱερὰ τοῦ ὁσίου Μελετίου ἐκτυπωμένη ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ ἔτος 1819 καὶ εὐρισκομένη ένταῦθα παρὰ τῷ κ. Γ. Μπουρνιά συμβολαιογράφῳ καὶ ἀρχαιολόγῳ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ

Εἰς τὸ 1891, 26 Ἰανουαρίου ἐχειροτονήθη Ἱεροδιάκονος καὶ εἰς τὰς 12 Φεβρουαρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους Ἱερεὺς ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Γερμανοῦ Καλιγᾶ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, διὰ ὑπογράφων τῶν κατοίκων τοῦ εἰρημένου ἐξωκλησίου τοῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου τῆς περιφερείας Ἀθηνῶν.

Ὑπηρέτησα ἐν τῷ Ναῷ 6 ἔτη ὅπου τὸν ἀνοικοδόμησα, σχεδὸν τὸν ἡΐξεσα. Πρὸς δυσμὰς ἔκαμα 4 θύρες, 3 παράθυρα καὶ ἡύρευσθη ὁ Ναός, ὅπου ἐν καιρῷ βροχῆς καὶ χιόνος ἦτο γάνι καὶ ἔφερον οἱ διαβάται τὰ ζῶα των, διότι ἦτο τὸ ἐμπροσθεν μέρος, ὁ λεγόμενος Νάρθηξ ἀνοικτός, καὶ ἡ θέσις, ὡς ἔρημος τόπος.

Μετὰ τὰ 6 ἔτη ὡς Ἱερεὺς ἐδιωρίσθη ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου πλατεῖα Ὀμονοίς, μετὰ μετετέθη εἰς τοὺς Ταξιάρχας Πολυγώνου, καὶ νῦν ἀπὸ τὸ 1906 πάλιν ἐπανῆλθον εἰς τὴν ἑδραν τῆς χειροτονίας μου εἰς τὸν Ὁσίον Μελέτιον ἕως σήμερον, Θεοῦ εὐδοκούντος.

Ὁ Ὁσῖος Μελέτιος ἔχει μονὴν πλησίον τῶν Θηβῶν εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἀττικῆς, τὰ Κοντούρα, ὅπου τὸ 1905 ἐπεσκέφθη τὴν μονὴν ταύτην, εἰς λαμπρὰν θέσιν εὐρισκομένην, ἔχει δὲ σήμερον καὶ μοναχοὺς Ἀγιορείτας, καὶ ἡγούμενον Βενιαμὴν ὀνομαζόμενον, ἄνδρα σεβάσμιον τύπον ἀρετῆς τοῦ μοναχικοῦ βίου.

Φαίνεται ὁ Ναός μας νὰ ἦτο ἡσυχαστήριον τῶν τότε Μοναχῶν ὅπου ἤρχοντο ἀπὸ τὴν μονήν, πρὸς σωματικὴν ἀνάπausιν. Διότι ὁ Ὁσῖος Μελέτιος ἤκμασε ἐν τῇ μονῇ τῷ 1060. Τελεῖται δὲ ἡ ἐπέτειος αὐτοῦ μνήμη τῇ 1 Σεπτεμβρίου. Διὰ τὸ ὀρθὸν νομίζω ὅτι ἡ ὁδὸς Ἀγίου Μελετίου, πρέπει νὰ λέγεται ὁδὸς Ὁσίου Μελετίου.

Ὁ ἐφημέριος αὐτοῦ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ
Ἱερεὺς

Δῶρον πρὸς τοὺς ἐνορίτας μου